

Dagbog 25

For turen til
Thailand, Nepal og Tibet 2006

Forord

Denne dagbog er min femogtyvende dagbog der beskriver turen til Thailand, Nepal og Tibet 2006.

Der kan forekomme udtalelser der måske nok er lidt hårde, men det er de tanker jeg havde om denne periode og de mennesker jeg var omgivet af.

Denne dagbog er ikke tiltænkt for at skade nogen, men mere for at fortælle om mit liv og oplevelser.

Der er episoder og oplevelser jeg har valgt ikke at videregive, da disse måske sårer mere end de gavner – både for mig selv, men så sandelig også overfor de involverede parter.

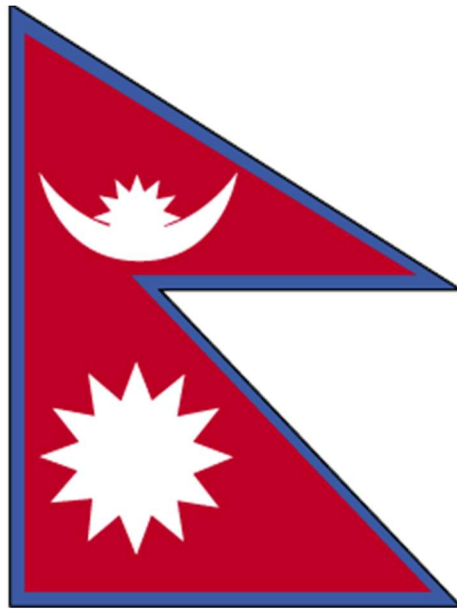
God fornøjelse med læsningen!

Kaj Heydt Jørgensen

Indholdsfortegnelse

2006 Turen til Thailand, Nepal og Tibet

Nepal

**Kina /
Tibet**

Mandag den 26. juni 2006

Så var det en realitet – vi skulle på ferie. Mandag den 26/juni kl. 08.15 havde vi sammen med Noi og Rune bestilt en bus, til at køre os til Billund lufthavn. Pris pr. familie var 300 kr. Dermed undgik vi at skulle belejlige andre med al vores bagage.

Og der var meget taget 2 familier i betragtning.

I Billund lufthavn fik Rune problemer med Noi's flybillet. Billetten var udstedt med hendes thailandske efternavn, men Noi havde i mellemtiden fået nyt pas, med hendes danske efternavn. Heldigvis havde Noi det gamle pas med og man gik i Billund med til at hun kunne flyve med til Amsterdam. I Amsterdam skulle billetten så laves om hos China Airlines.

Bolai og Kim, som også skulle til Thailand – pudsigt nok – havde også store problemer i Billund lufthavn. Deres dreng Siwanat havde en stor lommekniv med i håndbagagen – de undskyldte hændelsen med at han kom lige fra efterskolen og ikke havde nået at få pakket ud. Denne "forglemmelse" kostede 3.000,- i bøde.

Vi skulle flyve med KLM til Amsterdam – flyvetiden var 1 time og 15 minutter. Maskinen var stuvende fuld.

Jeg begyndte at bemærke at Atchara stille og roligt blev dårligere og dårligere. Den sædvanlige "glædesyge" hun hver eneste gang får, når hun skal hjem – hvilket selvfølgelig er forståeligt.

I Amsterdam fik Rune ordnet billetten og der var en ganske kort ventetid inden vi skulle videre med China Airlines – en Boeing 747-400.

Ganske hurtigt var vi oppe i 11.500 meters højde med en hastighed på omkring 960 km/t.

Om natten blev der pludselig over højttalerne meddelt at der var observeret at der var blevet røget på et af toiletterne – og at dette var strengt forbudt. Hvis man fandt vedkommende blev vedkommende udleveret til politiet ved ankomst til Bangkok. Det herskede der overhovedet ingen tvivl omkring.

Vi havde ellers en behagelig flyvetur med kun lidt turbulens omkring Himalaya bjergene. Casper, Jesper og Atchara fik sovet en del – jeg tror jeg fik omkring 1 times søvn inden vi landede i Don Muang Internationale lufthavn i Thailand omkring kl. 06.35.

Casper og Jesper havde under hele flyveturen opført sig eksemplarisk.

I Don Muang lufthavn gik det ufatteligt stærkt med at komme igennem paskontrollen. Casper, Jesper og jeg benyttede samme skranke som Atchara og som kun var for thai statsborgere – men da vi rejste sammen måtte vi også gerne benytte denne.

Da vi kom ned til kufferterne var de allerede trillet ind på transportbåndet, hvorefter vi kunne begive os til udgangen.

Det var den hidtil hurtigste gennemgang vi har haft.

Efter lidt forvirring omkring afhentningssted (terminal) hvor Daj skulle hente Casper, Jesper og Atchara, lykkedes det endeligt. De skulle i taxi køre til Bandan. Pris 3.000,- Bath. (466,- Dkr.)

Jeg fortsatte ind i lufthavnen og fandt meget hurtigt Thai Airways, som skulle flyve mig videre til Kathmandu i Nepal – men forinden skulle der lige betales 500,- Bath (78,- Dkr.) i lufthavnsafgift. Det hele gik som smurt i olie.

Kl. 10.30 var der afgang og vi skulle flyve med en Boeing 777-200 – maskinen var knap halvfuld. Vi fløj i 11.600 meters højde. Jeg kom hurtig i snak med en mand fra Nepal og som arbejdede i Malaysia – ret hyggeligt.

Indflyvningen til Kathmandu var ret spændende. I meget stor højde begyndte de at sætte flaps samt at luftbremse flyet – hvilket jeg ikke særlig ofte har oplevet. Kathmandu ligger i en dal, hvilket selvfølgelig vil sige at vi lige skulle over en bjergkam og derefter meget hurtigt ned – og det var der styr på.

Pas og visa kontrollen gik hurtig. Med hensyn til udlevering af kufferter var dette en lidt langsom affære – men det lykkedes da også. Nu var det kun toldkontrollen der manglede. Fik afleveret toldpapirerne og fik straks lov til at gå igennem – og dog. Tolderen råbte efter mig – ”Hvor kommer du fra?”

”Åh Denmark – welcome to you” – det var da en dejlig velkomst.

Uden for lufthavnen kunne jeg ikke finde min kontaktperson fra Highlander, men utrolig stor hjælpsomhed gjorde at han lynhurtig blev fundet.

Turen gik i taxi tværs igennem Kathmandu, hvilket var lidt af en oplevelse – der var et mylder af biler, lastbiler, busser, knallerter, cykler, cykelrickshaws og fodgængere – et enormt virvar, men det så ud til at fungere.

Min kontaktperson fra Highlander ”Sumit Kunwar – Asst. Manager” og jeg gik hurtigt godt i spænd med hinanden. Vi kørte ind til kontoret, i bydelen Thamel, for at ordne formaliteterne og samtidig fik jeg bestilt 2 heldagsture med guide og taxi. Pris 120,- US\$. (707,- Dkr.) Dertil kom entré og mad udgifterne.

Da Udenrigsministeriet har stillet krav om at alle dansker der opholder sig i Nepal, skal registreres på Udenrigsministeriets hjemmeside, var det en af formaliteterne der skulle overstå s, hvilket betød at de bl.a. skulle vide hvilket forsikringselskab der stod bag ved rejseforsikringen og hvilket policenummer forsikringen havde.

Ovenstående betød at jeg skulle have åbnet kufferten og fundet policen – men hvor var nøglen til låsen. Ved nærmere eftertanke kommer jeg i tanke om at den lå i Danmark. Efter at kufferten var pakket og låst havde jeg puttet nøglen i tegnebogen. Jeg havde senere besluttet mig for ikke at tage min tegnebog med til Thailand – så den lå sikkert i Danmark.

Vi fik fat i en nedstryger og begyndte at save låse op – hvilket også lykkedes. Så var det da ordnet.

Herefter gik vi hen til hotellet – ca. 5 minutters gang. Jeg skulle bo på Hotel Excelsior i bydelen Thamel, som var et ganske nydeligt hotel – ikke noget luksushotel men rent og nogle utrolig søde og servicemindedede mennesker.

Efter at værelset var tildelt (401) gik jeg mig en lille tur rundt i bydelen for at "indsnuse" lidt lokal atmosfære.

Jeg benyttede lejligheden til også at få vekslet lidt penge, og fik derefter købt 10 postkort samt frimærker. Pris 550,- Rupees. (45,- Dkr.).

Tilbage på hotellet prøvede jeg at ringe til Atchara, men det lykkedes ikke – fik konstant forkert nummer på begge numre – ikke særlig heldigt. Nu kunne jeg kun håbe at Atchara prøvede at kontakte mig, så jeg kunne aflæse hendes nummer.

Receptionen prøvede også at hjælpe med at komme i kontakt med Atchara via fast net telefon, men heller ikke dette vil lykkedes. I den forbindelse kom jeg i en god snak med folkene i receptionen – alle var så venlige.

Jeg fik samtidig også skrevet postkortene. Det blev til følgende i Danmark.

Tanja og Richard
Mor og far
Britta og Erik
Karen Margrethe og Verner
Hanne og Per (nabo)
Christian Mølsted (nabo)
Lundberg Data

Til aften gik jeg ud og spiste og så samtidig WM i fodbold. Stedet var rigtig godt og jeg fik en god oksefilet – hvilket dog undrede mig lidt – kvæg er heldige dyr i Nepal.

Mysteriet løstes dog til sidst da jeg læste bagsiden af menukortet.

Al oksekød var importeret oksekød og det var OK at tilberede for turister.

Efter restaurantbesøget gik jeg direkte hjem til hotellet og faldt i søvn omkring kl. 20.00 – trætheden meldte sig efterhånden, hvor jeg nu havde været undervejs i ca. 28 timer og kun fået ca. 1 times søvn.

Thamel

Thamel har ikke meget med det egentlige Nepal at gøre. Det ligner et hvilket som helst turistområde, tilsat lidt nepalesisk kolorit. Her er turismen koncentreret – med masser af hoteller og restauranter, mange af international standard. Området opstod omkring Kathmandu Guest House, der dengang lå med marker omkring. Nu er der muligheder for alskens indkøb, souvenirs, tøj, smykker, malerier og thankæer (malerier på bomuldslærred), T-shirts med broderier efter kundens design, boghandlere, fotoudstyr, rygsække og vandredstyre, bagerier samt supermarkeder western style, musik, silke, pashmina osv.

Trafikken er tæt i de smalle gader, hvor bilernes horn aggressivt bruges, mens motorcykler og cykelrickshaws slalomer sig mellem travle fodgængere. Før kl. 07.15 om morgenen er bydelen mennesketom, da det kun er turister, der bor her.

Nepal

Areal	: 147.181 km ² (DK: 43.100 km ²). Heraf opdyrket: 21 %
Bredde øst-vest	: Ca. 885 km
Højde nord-syd	: Ca. 193 km
Tidszone	: 4 timer 45 minutter foran dansk tid (3 timer 45 minutter ved sommertid).
Hovedstad	: Kathmandu, ca. 1,4 mio. indbyggere.
Befolkning	: Ca. 27 mio. (DK 5,2 mio.). 52 % er under 20 år. 15 % bor i byerne.
Befolkningsgrupper	: Fortrinsvis indo-nepalesiske, tibetanske og newar.
Befolkningstilvækst	: 2,24 %
Religion	: Hinduisme og Buddhismen i harmonisk sameksistens. Ca. 4 % af befolkningen er muslimer.
Antal boliger	: 3.800.000. Indbygger pr. bolig: ca. 7,1
Analfabeter	: Ca. 63 % (mænd 37 %, kvinder 73 %)
Antal skoler	: 321 (1950), 28.000 (1997)
Universiteter	: 3, heraf et privat.
Indbyggere pr. læge	: 16.667
Børnedødelighed	: 68,8 % pr. 1000 levende fødte (DK: 4,6)
Børn pr. kvinde	: 4,3
Forventet levealder	: Nepal er et af de få lande, hvor mænd (59,4 år) lever længere end kvinder (59 år). (DK: mænd 75 år, kvinder 79 år).
Hovederhverv	: Landbrug (40 % af BNP)
Møntfod	: Rupee(s) (RS)
Bruttonationalprodukt	: 4,4 mia. US\$. (DK: ca. 170 mia. US\$.).
BNP/person	: 1271 kr./år. (DK: 190.000,- kr.).
Gennemsnitlig løn	
/pers/dag	: Ca. 3 kr. (DK: ca. 670 kr.).
Løn for skolelærer/dag	: Ca. 9 kr.
Inflation	: Ca. 2,9 %
Eksport	: 0,6 mia. US\$ pr. år
Import	: 1,4 mia. US\$ pr. år
Udlandsgæld	: Ca. 17 mia. US\$.
Valutareserver (guld)	: 0,7 mia. US\$. (DK: 0,6 US\$).
Økonomi:	: Nepal er et af verdens fattigste lande, og der er store problemer forude, da befolkningen vokser med omkring 2,4 % om året, hvilket vil sige, at befolkningen er tredoblet i 2050, hvis der ikke sker noget drastisk. Nepal er i øjeblikket et af de lande, der modtager det højeste beløb i "udviklingshjælp"

Den danske bistand til Nepal via Udenrigsministeriet er p.t. på ca. 150 mio. om året, og vi kan vi være stolte af Danmarks tilstedeværelse i Nepal – for kun 20,- kr. pr. borger pr. år kan vi være med til at yde hjælp til selvhjælp

I Nepal ligger 8 af de 14 bjerge i verdenen, som er over 8.000 meter høje:

Sagarmatha (Mt. Everest) (8.848 meter)
Kangchendzonga (8.586 meter)
Lhotse (8.501 meter)
Makalu (8.463 meter)
Cho Oyu (8.153 meter)
Dhaulagiri (8.167 meter)
Manaslu (8.156 meter)
Annapurna I (8.078 meter)

Disse 8 er samtidig blandt de 10 højeste i verden.

Onsdag den 28. juni 2006

Efter en god nats søvn var jeg klar til dagens udfordringer. Først et koldt bad – det blev dog til sidst dejligt varmt – vandet skulle lige først komme op til 4. etage – 1 morgenbitter og derefter morgenmad.

Min rygsæk var for stor til at jeg ville bære rundt på den hele dagen, så jeg besluttede mig for at købe en mindre, hvilket ikke burde være umuligt, og ganske rigtigt – det blev en mindre rygsæk til 450,- Rupees. (37,- Dkr.).

Jeg skulle besøge følgende steder:

Pashupati Nath
Boudhanath Stupa
Swayambhu Nath
Basantapur

Kl. 09.00 blev jeg afhentet af guiden Raju Shrestha fra Highlander samt chaufføren fra dagen i forvejen. Han kørte godt og sikkert.

Turen gik gennem myldertrafikken ud til Pashupati Nath. Raju var nem at snakke med og jeg fik mange informationer.

Vi snakkede bl.a. om turismen og dens vigtighed i Nepal. Turismen beskæftigede i dag ca. 200.000 personer og alle nepalesere er bekendt med hvor vigtigt den er – derfor er der et vigtigt motto som ”næsten” alle nepalesere efterlever ”En turist er fremmed og alle fremmede behandles som ”guder”.

Selv Maoisterne har flere gange udtalt at man ikke vil bruge ”turismen som våben” for at nå deres mål. Turisterne er velkomne også i deres områder.

Krisen i marts / april var en kæmpe økonomisk krise for Nepal – turisterne udeblev – hvilket var forståeligt – mange havde ingen job – og så det værste. Alle nordiske lande stoppede deres bidrag til Nepal. Bidragene er dog igen genoptaget.

En normal dagløn ligger på ca. 100,- Rupees. En månedsløn for en kontoransat er ca. 3000,- til 4000,- Rupees. (248,- til 330,- Dkr.). En lejlighed koster typisk ca. 2000,- Rupees. (165,- Dkr.).

Danmark er meget kendt i Nepal – hvilket jeg havde måttet erkende op til flere gange – iflg. Raju er Danmark største økonomiske bidrager til Nepal.

De følger meget nøje Danmark som foregangsland – Vi ønsker et system som i Danmark – derfor blev Kongen endelig frataget den egentlige magt. Nu må vi håbe på at vi får tid til genopbygning samt demokratiseringen – du skal regne med at vi er ca. 60 år bag efter de nordiske lande.

5,5 km øst for Thamel ankom vi til Pashupati Nath, hvor Raju og jeg gik stille og roligt ned gennem tempel komplekset som var dedikeret **Shiva**. Pashupati Nath er et af hinduernes vigtigste Shiva-templer. Her kommer mange pilgrimme, også fra Indien.

Jeg måtte desværre ikke komme ind i selve templet, som udelukkende er forbeholdt hinduer, men jeg måtte gerne tage et billede fra døren.

Vi gik derefter videre indenfor tempelkomplekset, hvor jeg lige skulle betale entré. 250,- Rupees. (21,- Dkr.). Vi gik ned til floden Bagmati, som er en biflod til Ganges, og som derfor er velegnet til ligbrændinger.

Ved floden ligger de såkaldte "Ligbrændings platforme".

Når man dør eller brændes her, bliver man ifølge traditionen frigjort fra den endeløse cyklus af genfødsler. Flodtrapperne nord for broerne er forbeholdt kongelige, højtstående officerer eller de riges kremation. Flodtrapperne syd for broerne er for "almindelige dødelige".

Raju fortalte yderligere at en ligbrænding oftest sker efter 5-6 timer, gerne hurtigere, efter døden. Kun i meget sjældne tilfælde føres man til sygehuset for obduktion. Det er normalt familien selv der stiller dødsattesten.

Ifølge traditionen skal den afdøde brændes nøgen, men denne tradition er man gået væk fra og højst sandsynlig på grund af turismen.

Når den døde er brændt helt op – drysses asken i floden – og man regner så med at asken på et tidspunkt når floden Ganges som er hinduernes hellige flod.

Vi overværede en næsten slut ligbrænding hos de "almindelige dødelige". Den allernærmeste familie skal herefter det næste års tid gå i hvidt tøj og 1 gang hver måned skal der afholdes en "sørgehøjtidelighed" for vedkommende.

Gik herefter videre til den "dyre" ende, hvor jeg mødte en af de "Hellige mænd" som gerne opstiller til fotografering mod betaling.

I den "dyre" ende overværede jeg en ligbrænding fra starten, hvor afdøde klargøres til brænding, og der var utrolig mange ceremonier der skulle afholdes. Herefter blev båren klargjort, som afdøde skulle bæres det sidste stykke på.

I ovenstående billede nederst til højre ses mælk flyde. Det er den mælk der ofres og som hældes over Shivas lingam inde i templet.

(Lingam er symbol på Shiva som frugtbarhedsgud. Den er oftest af sten, tit stavformet og tykkest på midten. Den ses ofte i kombination med en **Yoni**, som er en symbolsk vagina og minder om et gammeldags nøglehul).

Ilden startes i munden (vand-sukker og honning) hvorefter der tændes op mere generelt. Afdøde tildækkes med våde neg af hensyn til røg udvidelse – jo mere røg des bedre.

En ligbrænding varer ved tynde mennesker ca. 1 – 1½ time og lidt længere ved store fede mennesker.

Vi overværede ikke hele ligbrændingen men gik videre.

I forbindelse med dette tempel var der tilknyttet forskellige huse. 1 hus indeholdt kun gamle mennesker, der var overladt til sig selv – ingen familie.

Et andet hus husede syge mennesker og som nærmest var opgivet.

Et tredje hus var forbeholdt mennesker der kom udefra området og hvor man kunne komme ind og få hjælp og hvor man lejede sig ind på forskellige ydelser.

Et fjerde hus var forbeholdt de "Hellige mænd"

Så alt i alt et meget spændende område med mange forskellige mennesker. Herfra skulle vi nu videre til Boudha Nath.

Undervejs forklarede Raju at han gerne ville ansættes indenfor den offentlige sektor af hensyn til pensionsordninger. Det private arbejdsmarked havde ingen pensionsordninger, og det var ikke nemt at spare op af den løn de fik.

Vi kom også ind på emnet "tiggere", og her fik jeg en grusom fortælling. Raju forklarede at der selvfølgelig var tiggere fra Nepal men langt de fleste kom fra Indien. Indien og Nepal har åben grænse og mange indiske børn må ofte lide skæbnen ved at få hugget en hånd af eller andet grusomt, og som gør at de bliver sendt til Nepal og hvor de så skal tigge penge til familien.

Ca. 7 km. øst for Thamel ankom vi til Boudha Nath.

Entréen var på 100,- Rupees. (8,- Dkr.).

Det var et imponerende syn der mødte mig. Her trådte jeg ind foran Nepals og en af verdens største stupaer, den 36 m høje Boudha Nath.

Boudha Nath er det religiøse centrum for de ca. 175.000 tibetanere, der i dag lever i Nepal.

Stedet besøges især af de mange pilgrimme, der næsten konstant vandrer rundt om stupaen mod venstre.

Vi skal som regel have et mål for at gå – et udsalg fx – men buddhisterne, der ser livet som en cyklus, ikke har noget imod at gå i ring gennem længere tid. Smukke, stærke mennesker med høje kindben, mange i traditionelt tøj, kvinder med trefløjede, vævede uld forklæder (tegn på at de er gift), mænd med langt hår og øreringe, samt en bedekrans i hånden.

(Mange buddhister går med en bedekrans, som ofte består af tørrede frø. Ved at flytte på kædens led udfører man bønner. Nogle bruger kransen som regnemaskine. En god krans har 108 led).

Selve stupaen er omgivet af en 16-kantet mur med nicher, der hver har fire – fem kobber bedemøller.

Basis for stupaen, der er en "mandala", har en omkreds på 104 meter.
(Mandala tegnet religiøst mønster (oftest cirkulær)).

Omkring Boudha Nath findes ca. 30 nyere buddhistiske klostre og de 4 vigtigste sekter inden for tibetansk buddhisme er repræsenteret.

Nepalesiske og tibetanske munke går i mørkerøde dragter og tilhører "Mahayana buddhismen" (også Burma og nordlige Vietnam), hvorimod munkene fra "Hinayana / Theravada" (Thailand, Laos, Cambodia, Sri Lanka og Yunnan i Kina) går i safrangult.

Rundt omkring stupaen var der mange muligheder for indkøb af souvenir.

Efter dette besøg gik turen videre til Swayambhu Nath.
Entré 75,- Rupees. (6,- Dkr.).

Buddhist tempelkomplekset Swayambhu Nath, som ligger vest for Vishnumati floden på en bakketop 77 meter over dalen, er det bedst kendte symbol for Nepal. Alverdens buddhister mener, at templet har den mest kraftfulde stupa på jorden, og er samtidig stedet, hvor éns bønner virker bedst. Selvom det er et buddhist tempel, kommer her også mange hinduer.

Allerede mens Kathmandu dalen var en sø, blev Swayambhu bakken, der ragede op over søen, betragtet som hellig af de lokale folk. Swayambhu betyder "selvskabt" og ifølge en af legenderne skulle bakken være opstået fra en lotusblomst med 1000 blade. Fra denne strålede et meget stærkt lys. Manjushri (en bodhisatva for videnskab) ønskede at se nærmere på blomsten og skar med sit sværd tre steder i bjergene, Gokarna i nord, Arya Ghat i midten og Chovar sydpå, således at søen blev drænet.

Oplevelsen af dette tempel kompleks var helt imponerende. Inde i tempel komplekset havde man opført et specielt hindu tempel for også at imødekomme hinduerne.

Her var virkelig et godt bevis for at buddhisterne og hinduerne virkelig respekterede hinandens trosretninger. Alle deltager i "hinandens ceremonier" uanset tro.

Bemærk de mange flag der hænger på stupaen og som i øvrigt hænger rigtig mange steder. Dette er bedeflag. Tibetanske buddhister er meget religiøse og mener, at man skal udføre mange bønner. Mennesket er basalt – som andre pattedyr – dovent, så vi opfinder maskiner og andre hjælpemidler. I tilfældet med bedeflag bruges vindenergi. Flagenes påskrevne mantraer føres med vindens hjælp ud i æteren – en simpel form for radio.

Bedeflag er farvede efter de fem elementer og hænger altid i bestemt rækkefølge.

Blå	symboliserer himmelrummet
Hvid	symboliserer vand
Rød	symboliserer ild
Grøn	symboliserer luft eller ilt
Gul	symboliserer jord

Oppe fra templet var der en fantastisk udsigt over Kathmandu.

På vej op og ned til templet blev vi mødt af mange tiggere, men Raju og jeg snakkede bare løs og ignorerede dem bare – det var det nemmeste.

Jeg huskede en tidligere guides udtalelse ”Se dem ALDRIG i øjnene – så er du solgt – ignorer dem og de lader dig gå”.

Turen gik herefter til Durbar Square – (den gamle kongepalads plads).
Entré 200,- Rupees. (17,- Dkr.).

Inden vi skulle rundt og se pladsen, var det blevet tid til lidt frokost. Jeg lod Raju bestemme maden, hvilket betød lokal vegetar mad, hvilket var rigtig godt. Jeg valgte at betale hele ”gildet”, hvorefter vi gik rundt i Durbar Square, hvilket var en kæmpe oplevelse.

Pladsen består af en samling templer, bygget af forskellige konger fra 1700-tallet og frem. På den måde kunne de vise deres storhed.

Her var et liv af mennesker – religiøse, turister, tiggere, gadesælgere, ”almindelige” – ja alt var repræsenteret

På et tidspunkt kom vi til stedet som jeg havde læst og hørt så meget om ”Den levende gudindes bolig – Kumari Chowk / Ghar”.

Historien om Kumari – den levende gudinde, er enestående:

Ikke mange lande har en gud i menneskelig form. Men det har man haft siden 1757 i Nepal.

Kumari Deva, den levende "Jomfru-gudinde" er blot en lille pige. Kriteriet for denne gudinde er nemlig, at pigen endnu ikke har fået menstruation. Den første gang hun bløder, uanset årsag, betyder det, at guddommen har forladt hendes krop. Hver af dalens store byer har en Kumari.

Ved siden af Kathmandus gamle kongepalads ligger et smukt firlænget hus, Kumari Bahal, med smukt udskårne dør- og vinduesrammer i træ. Her bor den kongelige Kumari Deva.

Kumari er en menneskelig inkarnation af newarernes vigtigste hindugudinde, Taleju Deva. Hun var husgudinde for Malla-kongerne. En dag, da Taleju spillede terninger med kong Jaya Prakash Malle, koncentrerede han sig ikke om terningernes øjne, i stedet var hans øjne fokuseret på hendes krop.

Taleju afviste rasende hans seksuelle tilnærmelser og forsvandt. Fortvivlet bad kongen hende om at vende tilbage. Efter at have tænkt sig om konkluderede Taleju, at vrede er formålsløst. Men det måtte ikke ske igen, og hun ville derfor komme tilbage som Kumari, en pige, der endnu ikke var seksuelt udviklet. Kongen skulle bygge et specielt "**Taleju tempel**" til hende.

Hendes udseende, der er bestemt på forhånd, skal opfylde 32 egenskaber. Hun skal bl.a. have krop som Banyan træet, ben som en hjort, nakke som en konkylie, fødder med vener som hos en and, øjenbryn som koen, samt sort hår med naturlig skilning mod højre. Hun må aldrig have været syg eller mistet så meget som en dråbe blod.

Selvom hun er hindugudinde i menneskelig skikkelse, udvælges hun fra to buddhistiske familier, guld- og sølvsmedenes Shakya-familie samt præsteklanen Bajacharya.

Under den årlige "Bada Dasain" fest udvælges en gruppe piger på 2-5 år. De sættes på mange prøver, hvoraf den værste er "modets prøve". Under festen "ofres" mange husdyr – men i virkeligheden er det rituel slagting, og kødet spises bagefter.

Dyrene, der dræbes ved smertefri halshugning, er altid af hankøn, da hunnerne, fordi de kan føde, er mere værdifulde. Ifølge troen har hver husdyrart en negativ menneskelig egenskab, som ejeren af dyret kommer af med ved ofringen. De største husdyr, geden og vandbøflen, står for dumhed og vrede.

I militærets gård sker ofringerne på festens 8. dag, Kalratri. Bagefter bringes hovederne af 108 geder og vandbøfler til Taleju-templet i det gamle kongepalads. De udvalgte piger anbringes efter tur i et dunkelt rum med de afhuggede endnu bloddryppende hoveder. De piger, der hverken græder eller skrider, føres til templets hovedrum, hvor de skal udpege tidligere Kumariers ejendele.

Pigerne, som kan det, tilbringer natten her, medens mænd iført dæmonmasker danser til dybe trommerytmer. Klarer hun alt dette, kan hun blive næste Kumari – hvis hendes horoskop falder sammen med kongens. Hun er nemlig stadig "**Raj Kumari**", kongens beskytter. Hvert år under "Indra Jatra" festen giver hun ham en lykkebringende rød, risblandet plet i panden, en "tika".

Ofte, når Kumari velsigner folk, har hun selv en "bhrigu", en stor rød "tika", der dækker hele panden. Ud over udsmykningen er den et symbol på hinduernes vigtigste guder Shiva, Vishnu og Brahma. I "tika'ens" midte ses et sort "tredje øje", "Disthri", som sidder lodret. Dette bruges til at se andre dimensioner ud over de normale tre.

Kumari lever nærmest en klostertilværelse. Hendes fødder må ikke røre jord, og de gange hun kommer uden for huset, bæres hun. Ved bestemte fester trækkes hun en kare med 2 meter høje træhjul og et 8 meter højt skråt tag af grønne bambusrør.

Ved første menstruation sendes Kumari på "pension". Livet bagefter kan være besværligt for hende, da hun i forhold til de fleste nepalesere er vant til et "luksusliv". Det kan være vanskeligt at finde en mand til hende, da hun ikke har lært traditionelle kvindejob.

Yderligere er nogle mænd bange for hende. Tidligere frygtede mændene, at den, der giftede sig med en tidligere Kumari, ville dø ung. Nu til dags har mange Kumarier dog fået en lille pension – ca. 45 kr. / måned, samt 150,- kr. til et bryllup med Bel-træets frugt, der sikrer, at hun ikke bliver enke, samt 1200,- kr. til sit bryllup med en "rigtig" mand. Derudover hjælpes hun i gang med en uddannelse. Hun har således bedre muligheder end mange af Nepals "normale" børn.

En gang dagligt viser hun sig i det øverste midterste vindue, hvor al fotografering er streng forbudt.

Herefter gik vi videre rundt på pladsen hvor vi så forskellige templer med mange spændende historier.

Undervejs mødte jeg igen 2 "hellige mænd" der gerne ville fotograferes. Det kostede 100,- Rupees, (8,- Dkr.), som de skulle dele.

Efter endt rundtur på 7 timer, gik turen tilbage til Highlanders kontor, hvor Sumit vil gennemgå Tibet turen for mig.

Informationen indeholder meget omkring hvad jeg ikke burde snakke om – hvilket tøj jeg ikke burde gå i.

Desuden fortalte Sumit om "højdesygen" mange turister får når de kommer op i de høje luftlag, og hvordan jeg kunne forberede mig. Masser af vand – ingen alkohol – ingen rygning og mange pauser. Og ikke mindst hvor alvorlig jeg skulle opfatte eventuelle signaler fra kroppen – det var ikke ufarligt.

Eventuel kunne jeg købe en iltflaske ved grænsen.

Så skulle jeg huske varmt tøj, solcreme, hat, godt fodtøj og en sovepose. Soveposen kunne jeg låne hos Highlander.

Pas og visum ville jeg få udleveret fredag aften.

Endelig fik jeg bestilt endnu en tur. Denne skulle foregå ud i bjergene fredag morgen kl. 04.00, hvor jeg skulle se en solopgang over Himalaya bjergene. Turen kostede 34 US\$. Denne tur var lidt af en satsning – på grund af lavt hængende skyer, da Nepal var i perioden med masser af regn – monsun tid.

Gik herefter hjem til hotellet for at slappe af. Fik en kold Carlsberg i lobbyen, hvor jeg fik skrevet lidt omkring alle mine oplevelser i dag – det var allerede svært at holde dem adskilte.

Til aften fik jeg via hotellet kontakt med Atchara, og hun var meget glad for at høre fra mig. Forbindelsen var meget dårlig – snakken var længe om at nå den anden ende, så vi sluttede rimelig hurtigt samtalen. Fra hotellets side var der en utrolig stor service. Pris 100,- Rupees + 13 % moms = 113,- Rupees. (9,- Dkr.).

Til aften gik jeg ud og spiser thai mad på en nærliggende restaurant, og derefter gik det hjem og i seng efter en dag med rigtig mange indtryk, og jeg måtte indrømme at jeg følte mig brugt.

Torsdag den 29. juni 2006

Vågnede til meget kraftig regnvejr, men det tydede på at være varmt, så det var kun et spørgsmål om at få købt en paraply.

Startede med god morgenmad (125,- Rupees + 13 % moms) (12,- Dkr.) og var næsten ved at være klar til dagens ture. Men først skulle der lige købes en paraply (150,- Rupees).

Jeg blev afhentet af Raju omkring kl. 09.00 og turen gik først mod byen "Bhaktapur", 13 km øst for Kathmandu. En by i 1.400 meters højde, der stort set er bygget af tegl og træ og som er dalens mest traditionelle og hyggelige. Her er ikke meget beton eller bilisme. Håndværket trives, og mange Jyapu-kvinder – nogle med tatoveringer – går med traditionel rødtribet sort pataasi viklet om livet.

Trafikken derud var meget stor, men stille og roligt kom vi derud. Kom undervejs forbi parlamentet, hvor der opholder sig 21 ministerier, hvilket lyder af meget, men for kun ca. 5 år siden, var der 40 ministerier og på grund af utrolig meget korrupsion, indså man at nedskære antallet af ministerier til 21.

Ved ankomst til Bhaktapur skulle jeg betale 10,- US\$ (59,- Dkr.) i entré. Pengene gik til restaureringer, vedligeholdelse af kulturen samt til at holde byen ren. Mange bygninger er blevet sat flot i stand på den konto. Så gebyret gik til et godt formål.

Raju og jeg gik stille og roligt rundt i gaderne hvor der herskede en dejlig ro og harmoni over folkene, og så var stedet utrolig charmerende med de små gader.

Undervejs besøgte vi forskellige håndværkere her i blandt flere pottemagere samt 1 snedker, der var ved at lave et bord – uden brug af søm og skruer – udelukkende træ.

Efterhånden var det blevet tid til en kop te. Raju foreslog at jeg skulle smage en meget speciel te, som bestod af te – mælk og sukker – kogt sammen. Teen smagte helt fantastisk.

Herefter fortsatte rundturen hvor jeg købte en kalender – håndmalet på et specielt Nepal fremstillet papir – meget tykt.

Butikken var en del af "Unicef for børn", og dette ville jeg gerne støtte. Kalenderen kostede 100,- Rupees. (8,- Dkr.).

Raju sagde bagefter – Ja, der er nogle souvenirs der betyder mere end ord og som måske ikke ser ud af ret meget – og ih hvor havde han ret.

På et tidspunkt spurgte Raju, om jeg havde lyst til at besøge "Maler skolen", hvilket jeg selvfølgelig havde.

Vi skulle så besøge "Lama Thangka Painting School".

Her sad utrolig mange unge mennesker og malede. Stedet var fascinerende.

At se dem male med meget små penselstrøg og en nøjagtighed ud over alle grænser og så i 8 timer hver dag, var meget spændende.

På et tidspunkt blev jeg inviteret med op i deres showroom, hvor jeg fik forklaret billedernes betydning og så forskellen mellem det læreren malede og det eleverne malede.

Læreren malede efter en original tegning – og eleverne malede ud fra hukommelsen.

Jeg blev spurgt om jeg var interesseret i et billede og selvfølgelig var jeg det – afhængig af prisen selvfølgelig;-)

Jeg så mange og var mest betaget af billedet "Buddha's livshistorie" og havde faktisk udvalgt et – men nej – han kom med et der var flottere og større og med mange flere detaljer – en lærer tegning.

Nu var jeg så interesseret i prisen – men jeg fik den gradvis serveret. Maleriet havde taget – og hold nu fast – 5 måneder 8 timer om dagen at male, så var jeg godt klar over at jeg ikke ville få det for 100,- Rupees.

Pris fratrukket 10 % rabat var 410,- Euro. (3.075,- Dkr.).

I hovedet havde jeg allerede en plads til billedet i stuen. Raju var enig med mig i at det var utrolig smukt – men at det også var rigtig mange penge, og som han aldrig ville få råd til.

Herefter gik vi tilbage til bilen for at køre ud til "Patan Durbar Square".

Patan, som kunne kaldes tempel byen, har dalens smukkeste kongelige plads, Durbar pladsen. De talrige templer, hvoraf mange har smukt tegl-pagodetag, er sat i stand, og i gadebilledet ses bl.a. smedekunsthåndværk og thanka malere.

Patan er den ældste buddhistiske by i verden. Byen bliver også kaldt "kunstens by" samt byen med de 1000 gyldne tage. Der er ikke så stressende som i Kathmandu. Og går man ned i sidegaderne, er der et stilfærdigt byliv. Fra små værksteder høres metalliske lyde fra de mange kunstsmede – et håndværk, som Patan har været berømt for i mere end 1000 år.

Durbar Square, den gamle kongepalads plads, er centrum i Patan.

Vi startede med at besøge "Det Gyldne Tempel" (Hiranya Varna Mahavihar), et buddhistisk kloster.

Stedet er meget specielt og her kommer også hinduer for at tilbede guderne. I templet vil der altid være en ung munkepræst, iklædt gråhvid kjortel. Han skal være mellem 7 og 12 år gammel. Til ceremonierne hjælpes han af en voksen præst, som skal være 48-50 år. De har begge hvervet i en måned og skal under ceremonierne hele tiden være i templets gård. Kl. 06.00 og 09.00 går drengen en tur uden for klostrets med en klokke. Ingen må røre ham.

Gik herefter videre rundt i de små gader og så mange små forretninger med deres håndlavede Buddha figurer.

På et tidspunkt var det tid til frokost, og hvor Raju og jeg igen spiste lokal mad, og fik os en god snak om løst og fast – specielt om turister fra forskellige lande. Raju der mest var tilknyttet Jysk Rejsebureau havde flest skandinaviske og tyske turister, hvilket han havde det godt med.

Men englændere havde han det virkelig dårligt med – de tronede sig frem og var uhyggelig stive. De opførte sig stadig som "hersker folket", og det havde man det svært ved at acceptere som nepaleser.

Vi fortsatte rundt i byen og så forskellige templer samt pladser hvor man til den store årlige festival ofrede dyr.

Det sidste tempel vi så var meget spændende. Det var templet for "ønsker". Og her var virkelig stor aktivitet. Folk stod i lange køer, for at komme ind i templet og bede for deres "ønske"

For at et ønske kan gå i opfyldelse, skal vedkommende komme til dette sted 7 gange – 1 gang hver torsdag.

Specielt nyforelskede der ønskede at gifte sig kom til dette sted. Tempelpladsen sydede af en helt speciel stemning, glæde samt fortrøstningsfuldhed. Her var kun glade mennesker at spore.

Efter denne oplevelse startede hjemturen til hotellet. Det havde igen været en utrolig begivenhedsrig dag, og hjemme ved hotellet gav jeg Raju og chauffør hver 20,- US\$. (118,- Dkr.). De havde begge været pragtfulde de 2 dage jeg havde haft dem.

Chaufføren skulle igen køre mig den efterfølgende dag, hvor jeg skulle op i bjergene. Vi skulle allerede køre kl. 04.00 for at jeg kunne opleve solopgangen over Himalaya bjergene.

På hotellet fik jeg sendt E-mails til Danmark – firma og familie. Derefter fik jeg ringet til Atchara – de havde det alle sammen rigtig godt.

Til aften tog jeg igen ud og spise på en af de nærliggende restauranter – altid en ny og fik igen noget godt at spise.

Velankommen hjem en lille øl og lidt fjernsyn og derefter godnat.

Vækkeuret blev stillet til kl. 03.30.

Fredag den 30. juni 2006

Kl. 03.30 ringede vækkeuret og nu havde jeg ½ time til at blive klar i. Men der var ingen varm vand – og da jeg skulle have elevatoren ned, var den også sat ud af drift. Åbenbart blev alt lukket ned om natten.

Da jeg kom ned i receptionen lå receptionist og vagten og sov – så jeg kunne næsten have "løbet med hele hotellet". Men jeg fik dem dog vækket – forsigtigt – så de ikke blev bange.

De virkede lidt irriterede over, hvad jeg dog ville så tidligt ud efter.

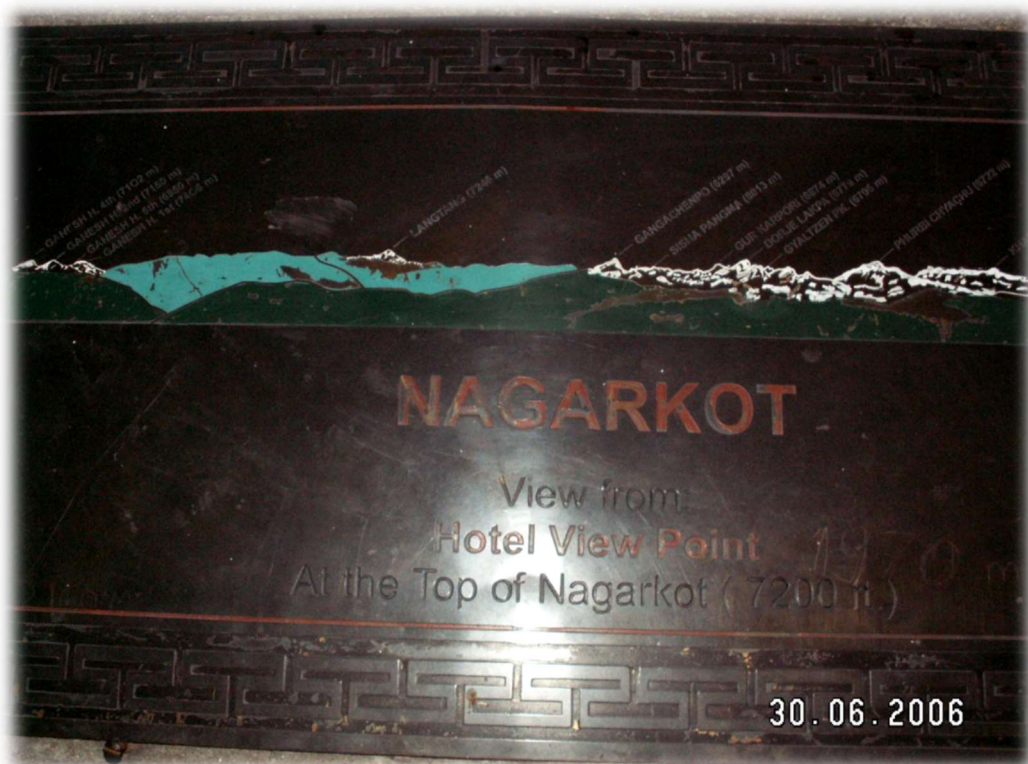
Men vagten fik låst jerngitteret op og her stod jeg så på gaden i Kathmandu kl. 04.00 og jeg indrømme det virkede måske lidt underligt.

Kl. 04.05 kom chaufføren og havde et familiemedlem med, som kunne engelsk og derefter gik turen ud til bjergene – nærmere "Nagarkot".

Der var ikke meget trafik, men meget mørkt og hurtigt begyndte opstigningen i bjergene. Efter 1 time og 15 minutter ankom vi til Nagarkot i en højde af 2.136 meters højde.

Undervejs så vi mange soldater der var ude og løbe i bjergene. Ikke ret langt fra Nagarkot lå der en militærlejr.

Her var utrolig smukt, men uheldigvis meget tåget / diset – så vi regnede ikke med at få solen at se.

Men pludselig kl. 05.30 – disen / tågen forsvandt og op over Himalaya bjergene steg solen op.

Et utroligt syn – nærmest kulde indgydende. Her så jeg for første gang Himalaya bjergene ved eget åsyn.

Virkelig flot og fascinerende. Her havde jeg udsigt til følgende bjergtoppe:

Dome Blanc (6630 meter)
Dorje Lakpa (6966 meter)
Lenpo Ghang (6979 meter)
Gyaltsen Peak (6151 meter)
Phurbi Chyachu (6637 meter)
Nagarkot (7200 meter)

og så på vores thailandske bryllupsdag.

Efter dette dejlige panorama var det tid til morgenmad i restauranten, hvor jeg valgte en tibetansk morgen ret som smagte helt fantastisk.

Efter morgenmaden gik turen tilbage til Kathmandu hvor vi mødte endnu flere soldater der var ude og løbe.

Nu kunne jeg rigtig se bjergene, nu hvor det var blevet lyst.

Trafikken ved Kathmandu var nu blevet helt forfærdeligt og omkring kl. 08.00 var vi tilbage, hvor jeg stod af ved Highlander, og havde en kort snak, før jeg gik tilbage til hotellet, hvor den stod på kaffe.

I restauranten havde jeg en længere snak med en ældre dansker som var i Nepal for at trekke, og som havde gjort det mange gange før.

Nu havde jeg fået lyst til lidt indkøb, og fik købt følgende i forskellige forretninger:

Uld jakke til Atchara 1.300,- Rupees (107,- Dkr.)
Kniv 3.300,- Rupees (273,- Dkr.)
3 CD'ere 450,- Rupees. (37,- Dkr.)

hvor der virkelig bliver "pruttet" om prisen.

Jeg "dømte" dagen til at slappe af i. Jeg syntes jeg havde brug for at "fordøje" alle seneste dages indtryk.

Til frokost gik jeg en god tur og endte på en thai restaurant, hvor jeg fik en rigtig god suppe.

Efter at have sovet lidt, gik jeg op til Highlander for at deponere lidt bagage. Det "brugte" tøj – indkøbene og billedet kunne jeg opbevare sikkert hos dem, og samtidig håbede jeg at mit visum til Tibet var klar.

Det var desværre ikke helt klar, så jeg skulle vende tilbage lidt senere. Brugte tiden til at gå ud og spise aftensmad, hvorefter det var klar.

Om aftenen snakkede jeg med Casper – Atchara var ikke hjemme.

På de nærtliggende restauranter ved hotellet var der meget larm – næsten hele natten – der var VM i fodbold og en af semifinalerne skulle spilles.

Jeg begyndte så småt at bøvle lidt med maven, men indtil videre var det ikke mere end jeg kunne kontrollere.

Lørdag den 1. juli 2006

Kl. 04.40 vågnede jeg og begyndte at gøre mig klar. Jeg skulle være klar til afgang kl. 05.45.

Denne gang var receptionisten og vagten vågne. Jeg blev afhentet af en guide, hvorefter vi gik hen til bussen.

Så hvor travlt gadefejerne samt renovationsarbejderne havde, før der for alvor kom liv i byen igen.

Nu blev det spændende at se hvor mange der skulle med. Det viste sig at vi skulle være 8 personer, hvilket jeg ikke helt forstod – en Land Cruiser og 8 personer passede ikke helt sammen – men sådan skulle det heller ikke være. Vi skulle køre i 2 Land Cruiser.

Vores guide i Tibet ville vi først møde ved grænsen.

Vi var følgende personer:

Marcello (Italiener)
Elle og Brad (Australiere)
Laura og David (Spaniere)
Raffaella og Stefano (Italienere)

Kl. 06.15 var der afgang fra Kathmandu og omkring kl. 08.00 havde vi første stop oppe i bjergene. Vi skulle have morgenmad.

Det var også en god mulighed for at komme til at lære hinanden lidt bedre at kende.

Herefter kørte vi et lille stykke hvorefter der var "fototime". Vi var stoppet et sted hvor der var mulighed for udspring i elastik, og der var bare langt ned.

Her var også en utrolig flot udsigt.

Efter lidt kørsel igen, blev vi stoppet i en lille landsby. Vi fik fortalt at det var maoisterne, og at de ville have 6.000,- Rupees (495,- Dkr.), før vi kunne køre videre.

Nu vågnede de 2 australier og gik nærmest helt amok. De ville ikke betale noget som helst og forlangte at "drengen" bare kunne se at komme ud af bussen, så vi kunne komme videre.

Det blev til pinlige minutter, skænderier og mange forhandlinger, og som endte med at vi fik lov til at køre videre uden at skulle betale.

Om det var maoister eller bare "snedige landsbybeboere" der udgav sig som maoister fandt vi aldrig ud af, men noget kunne tyde på det sidste.

Endelig ankom vi til grænseovergangen Kodari efter en meget lang strækning med meget dårlige veje.

Fra bussen skulle vi nu gå rimelig langt med "fuld oppakning" og i stegende varme. Marcello tilbød mig straks at hjælpe med at bære en af mine tasker.

Først skulle vi have udrejsestempel fra Nepal, og benyttede muligheden for at få vekslet penge til Yuan. Jeg vekslede 150,- US\$ og fik omkring 1.200,- Yuan.

Derefter gik vi igen meget langt før vi nåede den kinesiske grænsepost. Her skulle vi udfylde et immigrationspapir som blev checket med passet og derefter blev vores temperatur målt.

Grænsevagten havde simpelthen hen en "laser termometer" som han "skød" os i panden med – og jeg må indrømme at jeg følte mig underlig til mode.

Folk med feber fik ikke umiddelbart lov til at rejse ind i Tibet. De sagde det havde noget med "Sars" at gøre.

Da det var overstået skulle gruppe visum checkes med den enkeltes pas – og flere stempler i dokumenterne. Herefter var vi i Tibet – troede jeg.

Ved grænseposten blev vi mødt af vores tibetanske guide (Sonum), som skulle følge os til Lhasa.

Igen skulle vi gå meget langt, Denne gang fik jeg hjælp af vores chauffør, som skulle køre den ene af de 2 Land Cruiser. Og endelig – der stod de så vores 2 biler.

Vi fik fordelt pladserne – Marcello og de 2 australier og jeg skulle være i den ene – fik derefter pakket bilerne.

Guiden ville skiftevis sidde i bilerne – 1 dag af gangen.

Vi skulle nu køre til "Khasa" en utrolig smuk by op af bjergsiden. Byen lå i en højde af 2.300 meter.

I "Khasa" skulle alt checkes igen og denne gang også vores bagage. Al bagage blev gennemlyst og selv gik vi igennem en metaldetektor. Herefter blev pas og gruppevisum checket endnu engang – jo der var ikke overladt noget til tilfældigheder.

Det var også blevet tid til at få stillet uret igen. Tidsforskellen var nu + 2 timer i forhold til Nepal. I alt en tidsforskel på + 6 timer i forhold til Danmark.

Efter det sidste check var det endelig blevet tid til frokost, hvor jeg kom i god snak med italienerne og spanierne. Vi havde det faktisk ret sjovt sammen. Jeg kunne fornemme at vi var en god gruppe på 8 personer.

Efter frokost gik turen mod byen "Nyalam" i en højde af 3758 meter, hvor vi skulle overnatte. Det var en enestående natur vi kørte igennem – helt fantastisk.

Efterhånden som vi nærmede os "Nyalam" begyndte vi også at komme i højden. Vi passerede trægrænsen og bjergene blev "nøgne".

Inden ankomst til "Nyalam" blev vi stoppet af grænsepolitiet. Vores pas og visum skulle checkes. Derefter kunne vi køre videre.

Ved ankomst til vores guesthouse fik vi straks vores værelser. Jeg skulle dele værelse med Marcello.

I "Nyalam" fik vi alle fundet det varme tøj frem. Det var nærmest hundekoldt og alle frøs. I Kathmandu havde vi omkring 30 grader og nu lå temperaturen omkring 5 grader.

Vi gik en lille tur i byen, hvor vi for alvor mærkede den tynde luft, og blev nødt til holder mange pauser. Det var en underlig fornemmelse.

Nyalam by bestod ikke af meget mere end en række huse på hver side af vejen.

Efter vores lille tur var det blevet tid til aftensmad, hvor vi fik noget godt lokal mad. Til aftensmaden fik vi vand masser af vand af hensyn til forebyggelse af højdesygen.

Efter aftensmaden opholdt vi os i "fjernsynsstuen", hvor vi havde hyggeligt samvær. Omkring kl. 22.30 trak jeg mig tilbage. Jeg var blevet træt.

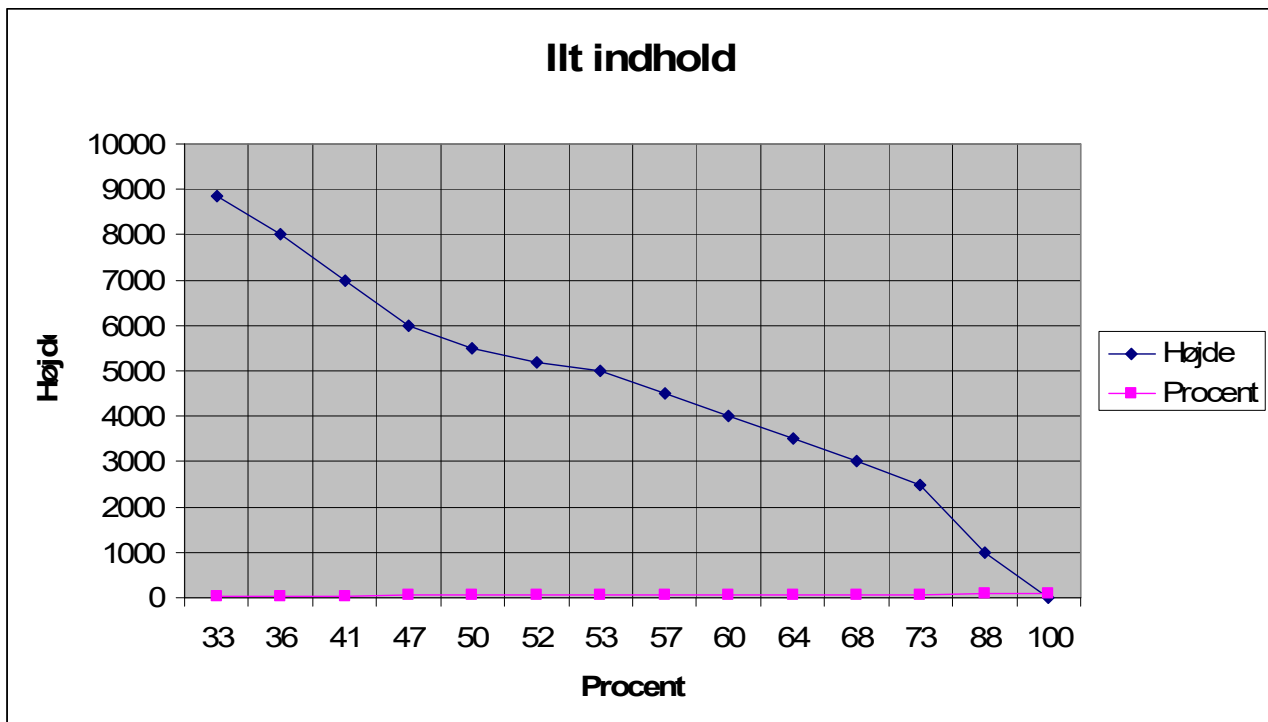
Tilbagelagt distance var 157 km.

Skematiske visninger

Vi skulle under turen overnatte i følgende byer:

Fra by	Til by	Højde	Distance i km.
Kathmandu	Nyalam	3750	157
Nyalam	Lhatse	4350	244
Lhatse	Shigatse	3860	191
Shigatse	Gyangze	3990	94
Gyangze	Lhasa	3680	267
			953

Ilt indhold efter højde:

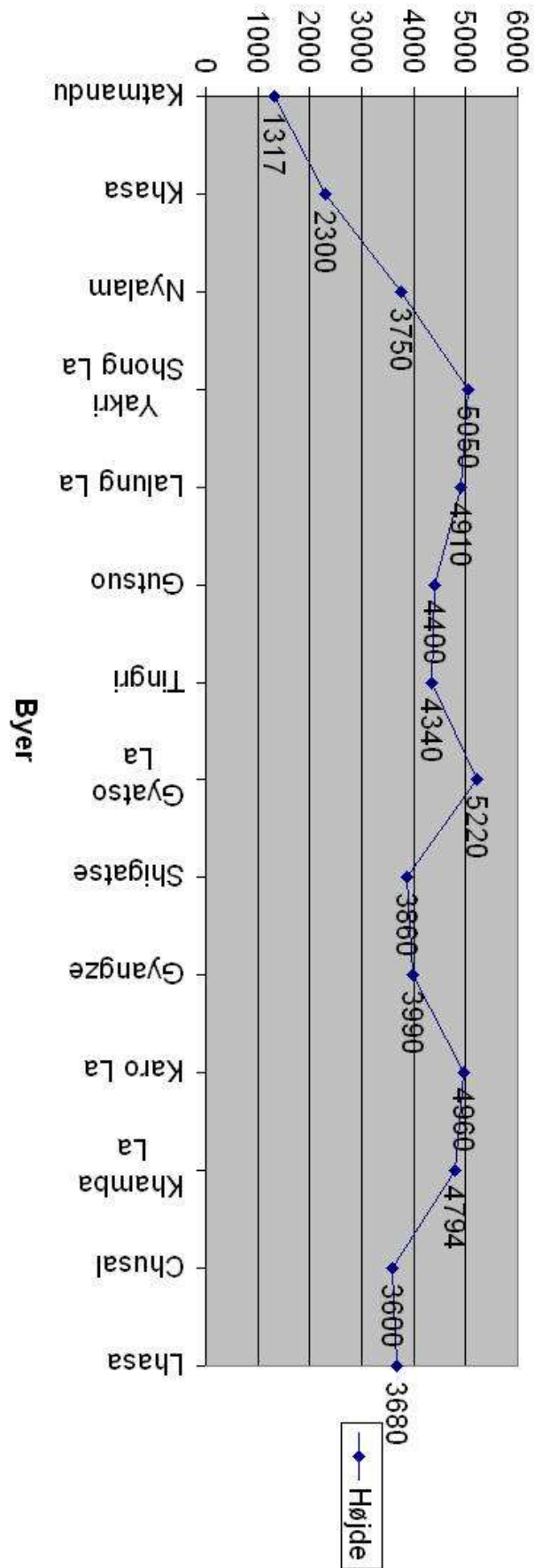

En undersøgelse har vist at 10 % får højdesyge ved 3.000 meter og 50 % ved 4.500 meter.

Der findes 3 former for højdesyge. AMS – den almindeligste form for højdesyge. AMS er som sådan ikke livstruende – andet end ubehagelig.

De 2 andre HACE (højde hjerneødem) og HAPE (højde lungeødem) kan være livstruende og behandling er **øjeblikkelig nedstigning**.

Højdeskema

Højdeskema

Søndag den 2. juli 2006

Efter en "ubådsvask" var der morgenmad bestående af en form for pandekage med en æggepandekage ovenpå. Smagte utrolig godt og så med masser af kaffe.

Inden afgang fik jeg købt 12 flasker vand og var nu klar til turen som startede kl. 10.00.

Turen skulle denne dag gå til byen "Lhartse".

Det var en vidunderlig natur og samtidig meget barskt – her oppe på "verdens tag" boede der mennesker som havde tilpasset sig naturen.

Mange steder var det som et månelandskab – intet andet end bjerge der mindede mest om sandbjerge.

Første stop var passet "Yakri Shong La" i en højde af 5.050 meter, der var markeret med blafrende bedeflag. Her var meget koldt, men der var en fantastisk udsigt.

Herfra kunne vi se bjergtoppe på op til 7.500 meter.

Vi fik virkelig taget nogle billeder fra dette pas inden turen fortsatte til næste pas "Lalung La" i en højde af 4.910 meter. Her holdt vi dog ikke pause men fortsatte turen.

På et tidspunkt blev der meget varmt i bilen, og vi rullede derfor nogle vinduer ned, men det ville chaufføren ikke have på grund af de meget støvede veje. Så ville vi have frisk luft ind fra blæseren – OK det gik han med til – men nu var vi også selv skyld i det. Vi anede ikke hvad han mente.

Marcello skruede på knappen og der stod en sky af støv ind i bilen og vi var fuldstændig indhyllet i støv. Nu måtte vi alt andet lige have vinduerne op. Alle skreg af grin inkl. chauffør.

Kørte en lang strækning i et månelandskab uden at se et eneste hus. Chaufføren var god til at stoppe når vi ønskede at fotografere.

Efter mange kilometer på grusveje ankom vi til byen "Tingri", hvor vi skulle have frokost. Jeg fik en dejlig suppe.

Nu håbede alle at vi ville få chancen til at se Mt. Everest, men sådan skulle det ikke gå. Det var for tåget, så nu håbede jeg at få den at se fra flyveren, når jeg skulle tilbage til Kathmandu.

"Tingri" var en hyggelig lille landsby og her oplevede vi hvor stolte tibetanerne er og hvor meget traditionerne betyder for dem.

Efter frokost førte vi opad mod det højeste pas – men forinden skulle vi have tilladelse til at passere passet. Hele vejen derop var der vejarbejde og derfor lukkede man normalt vejen fra 7 morgen til 7 aften for at give vejarbejderne "arbejdsro".

Vores "problem" var at klokken kun var 15.00. Guider og chauffører arbejder intenst for at vi kunne få tilladelse – men det var ikke så nemt. Efter ca. 2 timers ventetid lykkedes så endeligt.

Og jeg skal love for at der var vejarbejde. Det var en hård tur og på meget dårlige veje.

På et tidspunkt kom vi forbi en stor flok Yak okser, og så skulle der fotograferes igen. Fantastisk at opleve disse store dyr, som jeg havde hørt så meget om, men aldrig set.

En Yak okse trives ikke under 3.000 meter

Turen fortsatte og efter mange kilometer ankom vi til passet "Gyatso La" i 5.220 meters højde.

Her var øde – enormt øde.

Den "sygdom" vi alle frygtede var nu også kommet til os. Laura havde fået højdesyge og havde det virkelig dårligt. Hver gang vi holdt pause var hun ude og kaste op eller også var det "hurtig mås".

Guiden gjorde alt for at hjælpe hende, og vi andre håbede så inderligt at hun snart måtte komme sig. Hun var virkelig syg.

Ellie var også begyndt at blive syg, men jeg tror ikke det var højdesygen, men mere at hun var blevet køresyg. Selvom det var dårlige veje og mange steder kun et spor, blev der kørt rimeligt stærkt til.

Efter passet gik vejen til byen "Lhartse", hvor vi ankom omkring kl. 20.00 efter at have tilbagelagt omkring 244 kilometer.

Vi fik værelserne og igen ingen bad, hvilket vi var bekendt med.

Toiletterne var under al kritik, men omvendt det var deres standard. Et stort hul og lige ned til al det lort, de foregående har efterladt. Det lugtede helt forfærdeligt og jeg prøvede hver eneste gang at undgå at kaste op. En virkelig kamp – men desværre nødvendigt.

Fik god aftensmad med tilhørende øl, jo nu skulle der hygges. Vi var enige om at vi snart måtte have vænnet os til den tynde luft.

Inden vi forlod restauranten tog jeg lidt øl med op til vores værelser og fandt Vernet Branca flasken frem. Der var ren råhygge.

Selvom det var blevet meget sent – prøvede jeg at ringe til Atchara, og denne lykkedes det. Fik faktisk vækket det meste af huset.

Mandag den 3. juli 2006

Om natten var der mange af os der vågnede og oplevede store vejtrækningsproblemer. I dagstimerne var det som sådan ikke noget vi lagde ret meget mærke til – andet end at vi skulle tage den med ro.

Lhatse er ikke meget andet end et gement truckstop. Men byen er et trafikknudepunkt for transport mod Ngari provinsen i vest, den nepalesiske grænse mod syd og Lhasa mod øst.

Kl. 09.00 var der afgang fra Lhartse og vi skulle til byen "Shigatse" (2. største by i Tibet med ca. 40.000 indbyggere og meget religiøs).

Skulle tilbagelægge 191 km og kom undervejs igennem flere traditionelle tibetanske landsbyer med lerklinede huse, hvor ydermurerne var beklædt med runde kokasser, der hang til tørre i solen, så de kunne bruges til brændsel.

Laura og Ellie havde begge fået det godt igen, og var klar.

Undervejs stoppede vi en af disse landsbyer, som var meget hyggelig, og kvinden på billedet herunder var meget sød og "nysgerrig". Ville meget gerne fotografere, bare hun måtte se billedet – hvilket fik hende til at skralde grine.

Prøv at ligge mærke til hendes kinder. Alle tibetanere har mere eller mindre "frostsprængte" kinder. Det fortæller lidt om hvor barsk et land det er de bor i.

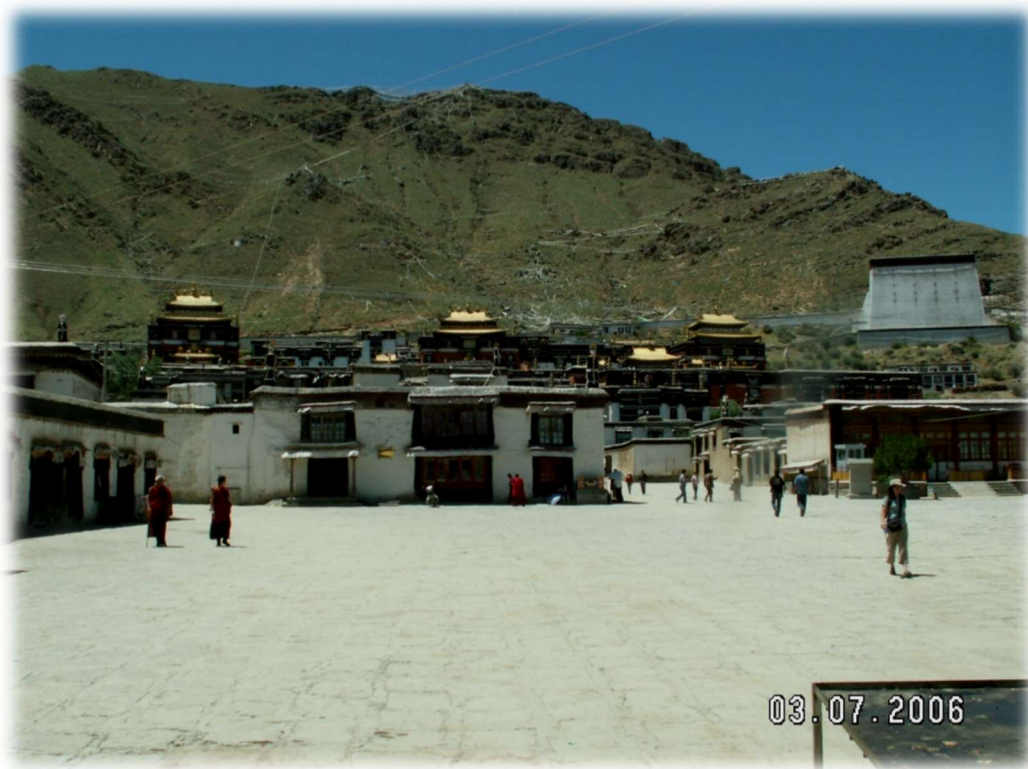
Ved ankomst til Shigatse, var første stoppested banken, hvor der var mulighed for at veksle penge. Jeg fik vekslet de "store" pengesedler til nogle mindre.

Herefter kørte vi ud til hotellet. Et dejligt hotel i forhold til de 2 andre guesthouses vi havde haft. Eget "turist toilet" og bad – ren luksus. Lidt kloak lugt – men hvad pokker betød det.

Men omvendt, så havde vi alle lugtet ens. Ingen vask i snart 3 dage. Jeg kom tit til at tænke på Britta min søster – at det her i hvert fald ikke var noget for hende.

Jeg tog lige en barbering – badet måtte vente til om aftenen – hvorefter den stod på frokost.

Efter frokost kl. 15.00 gik vi op til det imponerende store kloster "Tashilhumpu", som tidligere havde huset 7.000 munke – i dag var der omkring 800 munke.

Kloster komplekset bestod af flere forskellige templer som diverse Dalai Lamaer havde bestridt.

Indenfor bygningerne, måtte der ikke umiddelbart fotograferes. Hvis man ønskede at fotografere skulle der først betales et gebyr – hvilket var forholdsvis meget.

Inde i klosteret så vi pilgrimme gå rundt om et tempel. Med sig havde de deres traditionelle bedemøller samt bede kransen, og så bar de selvfølgelig deres traditionelle dragter.

Der var en helt speciel stemning ved dette sted.

Efter kloster besøget blev det besluttet at vi ville ind og høre en messe, når de mange munke blev forsamlet. Messen skulle starte kl. 18.30.

I mellemtiden fandt vi en lille restaurant hvor vi fik slukket tørsten inden turen gik tilbage til klosteret.

Vi fik lov til at gå med ind og det var meget spændende at følge. Jeg tror at alle havde "kuldegysninger". At høre mange de mange munke nynne var helt fantastisk.

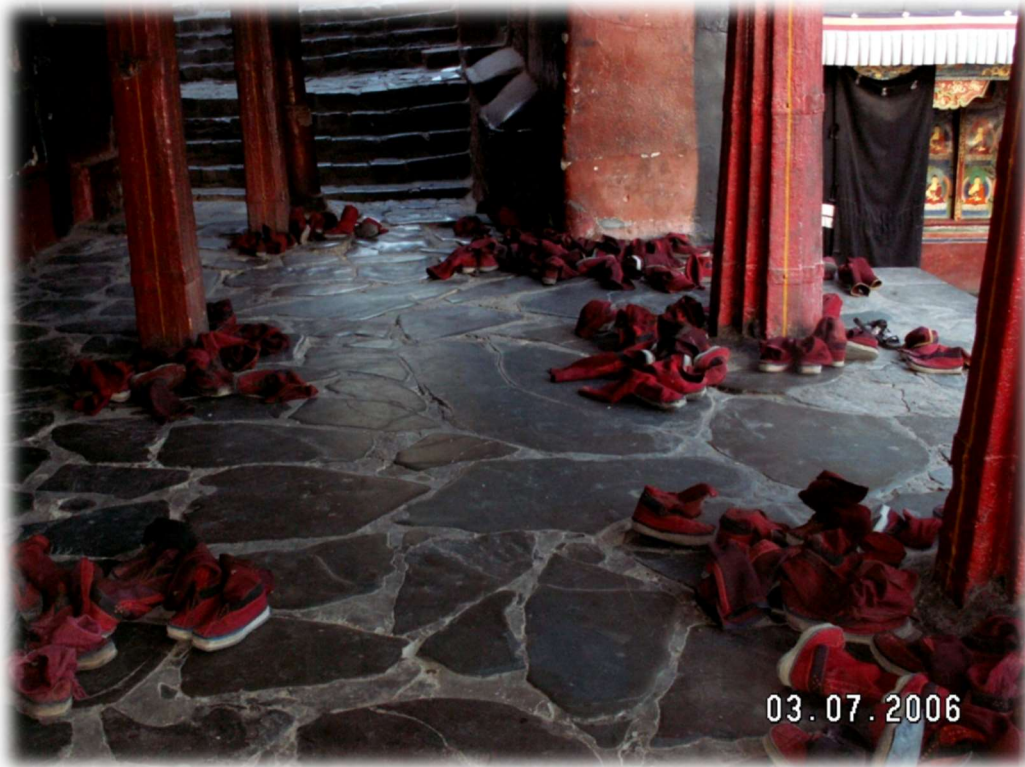
Lige foran mig sad der mindre drenge i 2 rækker – overfor hinanden, og som var spændende at følge. De havde alt andet i hovedet end messe og snød hvor snydes kunne. De var som alle andre drenge i den alder.

Bl.a. kan nævnes:

- Opsamling af smør te i sodavandsflasker til senere brug
- Spise medbragt frugt i det skjulte (under kappen)
- Bytte kopper bag ryggen på "ordensmunken"

Jo de havde sjovt.

Lige før messen var slut – gik vi udenfor og hvor jeg lige fik mulighed for at tage et billede af de mange sko der stod udenfor. Hvordan de holdt styr på "støvle rodet" ved jeg ikke, men det så ud til at fungere.

Efter messen var jeg blevet noget så tis trængende. Generelt tissede vi alle uhyggelig meget, det er som om, at det vand vi drikker, gik lige igennem systemet. Drak omkring 3-4 liter vand hver dag.

Ellie, Brad og jeg iler til en nærliggende restaurant, hvor vi kunne komme på toilet og efterfølgende fik vi en gang god mad.

Prøvede at ringe til Atchara, men nummeret "eksisterede" ikke igen.

Da vi kom hjem til hotellet sad Marcello, Laura og David og spiste i hotellets restaurant – jeg blev siddende sammen med dem. Vi nød et par øl sammen og fik snakket om de store forskelle der er indenfor EU – landene imellem.

De var generel misundelig på de nordiske lande samt Tyskland. Efter en rigtig god snak gik Marcello og jeg op på værelset hvor vi fortsatte med at snakke, inden søvnen kom snigende.

Tirsdag den 4. juli 2006

Startede dagen med et dejligt varmt brusebad, hvorefter det lykkedes mig at komme i kontakt med Atchara. De havde det godt, men var meget plaget af myg.

Inden morgenmaden indtog jeg min klassiske hovedpinetablet, hvilket jeg havde gjort under hele turen.

I dag skulle turen gå til byen "Gyantse" (3. største by i Tibet). En kort strækning på 94 km. Afgang var kl. 10.00.

Undervejs gjorde vi holdt ved en lille vanddrevne mølle og hvor de malede tørrede majs. Et hyggeligt lille sted, hvor vi også mødte en bedstefar med hans barnebarn. Han var utrolig stolt.

Efter at jeg havde taget et billede, bad han om en lille skilling til drengen – det fik han så.

Omkring kl. 12.15 ankom vi til Gyantse, hvor vi straks fik udleveret nøglen til værelset. Derefter var der frokost.

Ingen menu – vi valgte ud fra hvad vi godt kunne tænke os at spise.

Efter frokost var der mange der tog sig en lur – jeg valgte at gå mig en tur og indsnuse noget by stemning.

Kl. 15.00 var der mulighed for at komme med op til "Phalkor" klosteret samt "Kumbum" stupaen.

Et enormt stort kloster, hvor munkene netop var startet med at spise. Der herskede en dejlig atmosfære over stedet.

Efter rundvisning i templet gik vi over i Stupaen (største i Tibet) og op på 4 etage, hvor vi havde en fantastisk udsigt over Gyantse. Her benyttede vi chancen til et lille hvil i skyggen. Det var efterhånden blevet stegende varmt.

Rundt omkring Stupaen gik der en gammel munk, som nærmest virkede skrækindjagende. Hans ansigt var nærmest skjult – når han gik, kunne man kraftigt høre hans stok slå mod vejen, og for hver ca. 50 meter stoppede han op og kom med et brøl. Jo en løjerlig gut.

Herefter gik jeg den lange vej hjem til hotellet. Jeg fik mange smil og mange "Hello" med på vejen.

Hjemme på hotellet fik jeg ½ time på øjet og derefter satte jeg mig i restauranten, hvor jeg læste i min medbragte bog, samt nød en kold lokal øl.

Senere kom Ellie og Brad. De ville spille kort. Så et spil, hvorefter de tilbød at jeg kunne være med. Spillet så rimelig nem ud.

Og ganske rigtigt – det var nemt og jeg gik hen og vandt spillet. Ellie ville senere have revanche.

Aftenen sluttede tidligt for os alle. Jeg tror alle havde brug for et "pusterum".

Onsdag den 5. juli 2006

Vågnede midt om natten, da Marcello skulle se fodbold – Tyskland – Italien. Han havde spurgt mig om det var OK – eller om han skulle gå ned i restauranten. Så det blev ikke til ret meget sammenhængende søvn den nat. Italien vandt og Marcello havde ind i mellem svært ved at styre sig af glæde.

Kl. 09.00 var der afgang fra Gyantse, og vi skulle køre mod byen "Lhasa" – Tibets hovedstad.
En strækning på 267 km.

Vi glædede os meget til turen, da den gik over nogle pas i ca. 4.900 meters højde og der skulle være en fantastisk udsigt. De første 80 vi skulle køre var på meget dårlige grusveje, for ikke at sige bjergstier, og hvor der kun var et spor. Der var mange "ufrivillige" pauser på denne del af turen.

Det første pas vi skulle passere var "Simi La". Pas nummer to var "Karo La" med en højde af 4.960 meter.

På denne del af turen var der mange muligheder for at fotografere.
Og vi mødte rigtig mange børn, der gerne stillede op til fotografering.

Turen gennem disse "nøgne" bjerge var ubeskrivelig.

På et tidspunkt gjorde vi holdt ved gletscheren "Nojin Kangtsang", der er 7.191 meter høj.
Her var meget koldt men også meget flot. Isen / sneen var næsten helt nede ved husene.

Man kunne tydeligt se hvordan kulden påvirkede deres ydre på. Deres kinder var meget "frostsprængte".

Fra gletscheren kørte vi videre mod byen "Nakartse", hvor der skulle spises frokost. Frokosten bestod af en slags buffet – ikke noget særlig – i forhold til det mad vi tidligere havde fået undervejs, men vi syntes alle at den var meget dyr. 20,- Yuan. (27,- Dkr.).

Efter frokost gik turen videre mod Lhasa og nu var vi kommet på rigtig god asfaltvej – dejligt. Vi stopper undervejs et par gange ved søen "Yamdruk-tso Lake", der er en af tibetanernes fire hellige søer. Søen ligger i en højde af 4.482 meter.

Her var bare så flot – og igen ubeskrivelig. Tibetanerne fisker ikke i søen – dette gør til gengæld kineserne.

Ordet "kineser" var efterhånden blevet et "fyord" – vi fik som dagene gik, mange rystende historier.

Sidste stop før Lhasa var passet "Khampa La" med en højde af 4.794 meter.

Her var mange tiggere, men udsigten kunne de ikke tage betaling for og den var storslået.

Kort før Lhasa holdt vi en lille tissepause, hvor jeg troede at jeg skulle "dø". Jeg var blevet meget tis trængende og ilede til toilettet, men ligeså hurtigt jeg kom derind ligeså hurtigt – nej endnu hurtigere, kom jeg ud igen.

Det var det mest ulækre toilet jeg havde været inde på, på hele turen. Det var så slemt at da jeg kom ud, kunne de andre se på mig, at jeg var nær ved at kaste op. Spurgte "Hvad er der galt?", og jeg kunne kun fortælle dem at de skulle finde "alternative" toiletter.

Efter en øl gik turen direkte til Lhasa til vores hotel, hvor vi igen straks fik udleveret nøglen til værelset. Værelset var OK ikke noget luksus, men her var to senge et toilet og bad.

Laura og David var ikke tilfredse med deres værelse, og ville gerne have min kommentar til deres værelse, og jeg må indrømme at det ikke var godt. Mørk og beskidt var i hvert fald 2 af faktorerne.

Men vi valgte i første omgang at gå en tur i restauranten for at skylle ganen og tage en snak om hvad der kunne gøres.

De havde i Kathmandu fået udleveret et stykke papir, hvorpå der stod hvilket hotel vi skulle bo på – og den standard kunne dette hotel som vi havde fået – ikke leve op til.

Til aften gik Marcello, Laura, David og jeg ud og spiste. Jeg fik en rigtig god Yak steak.

Efter aftensmaden gik vi en tur rundt i Barkhor, den gamle bydel, på den 800 meter lange hellige cirkelgade, der omkransede Jokhang tempel. (Det helligste tempel i hele Tibet). I Barkhor var en vidunderlig stemning med messende munke og pilgrimme vandrende koraen med uret omkring Jokhang. Boder med hellige tibetanske skrifter, bedeflag og smørlys prægede markedet i Barkhor.

Selv klokken 22.00 var byen fuld af stemning – De mange pilgrimme, de mange handels boder, lokale der var på indkøb – krydret med de mange turister gav en fantastisk stemning.

Efter vores lille tur rundt i centrum, gik vi hjem til hotellet igen.

Vi havde ved vores ankomst til Lhasa tilbagelagt 953 km., hvoraf de ca. 650 km. havde været på grusveje, og ind i mellem meget dårlige grusveje.

Lhasa

I århundrede var Lhasa afsondret fra omverdenen. "Den forbudte by", som Lhasa med ærefrygt blev kaldt, virkede som en magnet på datidens rejsende, missionærer og eventyrere, og indtil 1902 havde meget få europæere sat deres ben der. I 2002 er der (udover kravet om at ankomme som en del af en gruppetur) ikke megen lukkethed tilbage. Lhasa er blevet en moderne by hvor flirtende blikke, tætsiddende jeans og tungtlastede firehjulstrækkere har indtaget stræderne.

Lhasa er det letteste sted at besøge i Tibet, og med sin beliggenhed i 3.600 meters højde er Lhasa nærmest lavland på det tibetanske højlandsplateau.

Torsdag den 6. juli 2006

Efter en god nats søvn, god morgenmad og en snak med Atchara var jeg klar til dagens ture.

Vi skulle køre kl. 09.00 og besøge "Drepung" klosteret.

"Drepung" klosteret lå 10 km. uden for Lhasa, og var tidligere det største og rigeste af alle Tibets klostre. Det havde i sin storhedstid 10.000 munke. I dag husede klostret kun 500 munke. Dalai Lama havde også residens her, indtil "Potala" paladset blev bygget.

På et tidspunkt kom vi forbi en meget speciel bolig. En hule i klippen. Her boede 2 munke og de havde boet der i 10 år. De kendte godt Sonum, og vi fik lov til at besøge deres "hjem", hvilket var enorm spændende.

Inde i "hjemmet" kunne vi godt se, hvem de mente var den "rigtige" Dalai Lama, det kunne der ikke herske nogen tvivl omkring.

Et utroligt spændende sted.

Herefter skulle vi ind og se messe samlingsstedet, hvor jeg i det "skjulte" fik taget et billede. Inde i denne sal havde de siddet op til 10.000 munke, og jeg kunne ligefrem høre hvordan det havde lyt.

Derefter var vi inde og se køkkenet, hvor man hver eneste dag havde tilberedt mad til omkring 10.000 munke, og jeg behøver vel ikke at skrive at gryderne var "lidt" større end dem vi normalt kender. Et kæmpe køkken.

Som det sidste overværede vi en form for "høring", hvilket vil sige, at de 2 munke der sidder for sig selv, bliver stillet nogle buddhistiske spørgsmål, og når munken der stiller spørgsmålet, er færdig med spørgsmålet – klasker han hænderne sammen og siger noget i retningen af: "Hvad er så svaret".

Herefter skal 1 af de 2 munke så kunne svare.

Stemningen var høj, og hvis der ikke kunne svares – var der mange andre der kunne hjælpe. En anden form for læreproces.

Inden vi kørte fra klosteret fik jeg handlet lidt ind. Det blev til en

Singing ball (metalskål og pind som kan frembringe en meget speciel lyd)

Buddhistisk ophæng i miniformat, og som hænger i alle templer – bare i kæmpe format

Inde i dette kloster – forblev pengene, munkenes. Pengene blev ikke videresendt til kineserne, som i så mange andre klostre vi havde besøgt. Jeg tror vi alle fik købt en del souvenir her.

Herefter gik turen tilbage til Lhasa, hvor vi sammen spiste frokost ved Barkhor.

Oppe fra restauranten havde vi en god udsigt over pladsen, som selvfølgelig var video overvåget af kineserne.

Nedenfor en pilgrim med en bedemølle.

Kl. 15.00 skulle vi igen være klar. Vi skulle ud og se "Sera" klosteret.

Men forinden skulle vi lige aflevere vores pas til Sonum. Passene skulle bruges til vores indgangsbillet til den kommende dag, hvor vi skulle besøge "Potala paladset". På gruppebilletten blev vores pasnumre skrevet ned.

Ude ved "Sera" klosteret skulle vi som sådan ikke se selve klosteret, men overvære munkenes karakteristiske eftermiddagsdebat.

Systemet var lidt af det samme som vi havde oplevet om formiddagen – her var bare mange flere der blev hørt.

Det var meget intenst og utroligt spændende at opleve, og på grund af den "rigtige" Dalai Lamas fødselsdag – helt uofficielt – var debatten den dag forkortet til 1½ time.

Efter debatten samledes alle munke og havde fælles messe.

Stemningen kan overhovedet ikke beskrives – andet end at sige – "Læn dig tilbage – lyt til de mange mænd der nærmest "brummer" sig selv ind i en meditations trance".

Efter denne oplevelse kørte vi tilbage til hotellet.

Ved ankomst til hotellet gik vi ud til et sted hvor man ønskede at bevare forskellige håndværk. Det var specielt indenfor træ, metal, farvefremstilling af bjergsten samt thanka malinger.

Stedet var meget interessant, og vi blev mødt af meget imødekommende tibetanere, som gerne ville vise deres håndværk frem – det var stolte og glade mennesker.

Om aftenen til aftensmaden spiste Marcello, Laura, David, Ellie, Brad og jeg sammen, og derefter samledes vi i baren, hvor vi havde en hyggelig og sjov aften.

Fredag den 7. juli 2006

Sov meget længe, da vi først skulle af sted kl. 10.00. Vi skulle besøge "Jokhang templet", som ikke lå ret langt fra hotellet.

Vi prøvede at komme ind i templet, men der var stuvende fuldt af pilgrimme og turister, hvorfor vi besluttede os for at gå igen og i stedet for besøge templet om eftermiddagen, hvor der normalt ikke var ret mange inde i templet. Pilgrimmene besøger altid templet om formiddagen.

I stedet for gik vi en tur op på templet hvor vi havde en pragtfuld udsigt over Barkhor og de mange pilgrimme.

Jeg brugte resten af formiddagen til at gå rundt i Barkhor og fik købt 6 T-shirts. Fik sælgeren til at gå 100 Yuan (135,- Dkr.), ned i pris – hvilket tog sin tid.

Kl. 14.00 var der afgang til "Potala paladset", som nok må siges at være hovedattraktionen i Lhasa, og som var det religiøse og verdslige hovedsæde for Tibet, indtil kinesernes besættelse i 1951.

"Potala" består af Det hvide Palads (til verdslig brug) og Det røde Palads (til religiøs brug). Det var engang et af verdens største bygningsværker og det hæver sig dominerende og magtfuldt 300 meter over den omkringliggende dal og by. Paladset blev bygget i det 17. århundrede og dimensionerne er enorme:

13 etager højt
1.000 rum
10.000 altre
20.000 statuer

I Potala skulle vi se den 5. Dalai Lamas gravmæle, en 20 meter høj chorten (mindre tempel) dækket med 3.700 kilo guld, og den 4. Dalai Lamas personlige gemakker samt besøge trykkeriet, hvor munkene trykkede bedeflag med ældgamle træblokke.

Men først skulle vi igennem kontrollen, som var meget streng. Vores pas skulle afstemmes med pasnumrene på gruppebilletten. Derefter skulle vi igennem en metaldetektor og eventuel bagage skulle gennemlyses – ja vi troede på et tidspunkt at vi befandt os i en lufthavn.

Og hvorfor disse sikkerhedsforanstaltninger, var der ingen der kunne give en forklaring på – sådan var det bare.

Herefter begyndte opstigningen af de uhyggelig mange trappetrin, hvilket var meget hårdt. For det første den "tynde luft" og for det andet var det stegende varmt.

Da vi endelig var kommet op, skulle der indløses nye billetter, for at komme ind i Paladset.

Vi var konstant omgivet af larmende, masende, støjende og irriterende kinesiske turister. Vi lærte meget hurtigt at bide fra os og skubbe igen – og ikke mindst at gå ind foran der kameraer.

Ve opfandt et nyt begreb for dem: "Fucking mosquitos".

Vi gik stærkt igennem det første afsnit "Hvide Palads", for at blive fri for dem. Vi kom dermed først til "hvilepladsen" og kort tid efter ankom de også – og igen utrolig larmende. Vi fik dem dog til at dysse ned, hvilket damen der solgte souvenirs, var utrolig stolt over at det var lykkedes for os.

Vi gik straks videre og havde herefter en stille og rolig gennemgang af historien. Vi måtte desværre ikke fotografere – hverken indenfor som udenfor.

Oppe fra toppen var der en fantastisk udsigt over en del af Lhasa og hvor jeg fik taget et billede.

Lige før udgangen hørte vi på tibetanske arbejdere der sang til arbejdet. Man kom i rigtig god stemning, ved at stå og lytte til dem.

Herefter tog vi ind til Barkhor igen for at se "Jokhang templet".

Jokhang's inderste rum indeholder den ældste og helligste statue i Tibet, netop den statue af Sakyamuni Buddha (den historiske Buddha), som prinsesse Wen Cheng bragte med sig på den lange rejse fra Kina i år 641.

Det var meget spændende at gå gennem de "skumle" og mørke gange til forskellige bederum og haller.

Efter besøget gik jeg hjem til hotellet for at pakke tasken. Herefter stod den på Internet, hvor jeg fik skrevet en lille hilsen til "Danmark".

Kl. 19.30 skulle vi alle mødes til fælles spisning, hvilket var meget hyggeligt. Samtidig fik vi udvekslet adresser.

Marcello og jeg fik en sidste godnat øl inden der var sengetid.

Lørdag den 8. juli 2006

Vi skulle køre kl. 08.00 og restauranten havde derfor åbnet ½ time før på grund af min afrejse. Ellie, Brad og Marcello var ekstra stået tidligt op for at spise morgenmad sammen med mig.

Vi fik taget pæn afsked med hinanden – specielt med Marcello, som jeg jo havde delt værelse med de sidste 8 dage. Det var lidt sørgmodigt.

Herefter gik turen til Gonggaard lufthavn, som lå ca. 1 time og 15 minutter fra Lhasa.

I lufthavnen skulle der igen udfyldes diverse papirer og ikke mindst en helbredserklæring på, at man var sund og rask og ikke havde feber. Temperaturen blev målt. 2 gange security, paskontrol og jeg var igennem.

Planlagt afgang var kl. 10.20 – men vi var forsinket til omkring kl. 10.45

Vi skulle flyve med en Boeing 757-200 fra Air China.
Efter at vi var kommet i luften kredsede han en ekstra gang rundt omkring lufthavnen for at vinde højde.

Det var en fantastisk oplevelse at se Tibets storslåede natur fra luften, og at vi nu skulle krydse Himalaya bjergkæden.

Vi fløj i 10 kilometer, som føltes at vi kun var 4 – 5 kilometer oppe.

Alle ventede efterhånden på det store øjeblik – at se Mt. Everest – og pludselig kom der en meddelelse fra kaptajnen – ”Vi flyver nu tæt forbi Mt. Everest på højre side”

Det var enormt flot, og total ubeskrivelig.

Indflyvningen var igen utrolig spændende. Hjulene kom ned i forholdsvis stor højde og flapsene kom meget tidligt ud i 40 grader. Landingen var nærmest perfekt. Turen havde taget 1 time og 15 minutter.

Efter at have udfyldt diverse papirer – specielt immigrationspapir for 1 dag, kom jeg uproblematisk igennem lufthavnen.

Nu skulle jeg bare finde en taxi – hvilket var hurtigt løst. Inde i lufthavnen købte jeg en taxi bon for 300,- Rupees. (25,- Dkr.). Herefter fandt de en ledig taxi, som fik udleveret bonen. Når så jeg var blevet afleveret kunne han komme tilbage og få udbetalt hans "del af kagen".

Taxien de fandt, var noget rigtigt gammelt lort, men chaufføren var venlig og meget nysgerrig og så kørte han ganske udmærket. Blev afleveret ved Hotel Excelsior, hvor der ventede mig en kæmpe varm velkomst – helt enestående. Samme værelse 401.

Nu var tiden også inde til at stille tiden tilbage med 2 timer og 10 minutter.

I Kathmandu var der utroligt varmt og fugtigt, og nu kunne højdeforskellen virkelig mærkes – mit åndedræt var blevet meget mere roligt.

Efter indkvarteringen gik jeg op til Highlander for at aflevere soveposen, som jeg ikke havde haft brug for, og for at få dem til at "reconfirme" min flybillet til Thailand. Sidst men ikke mindst skulle jeg have udleveret min opbevarede bagage, der var anbragt bag lås og slå.

Jeg fik taget pæn afsked med dem alle fra Highlander. De havde under hele mit ophold i Kathmandu arbejdet professionelt og præcist.

Herefter gik jeg på indkøb. Besøgte en forretning, hvor jeg fik købt 2 store billeder fra Mt. Everest samt 1 musemåtte med – selvfølgelig Mt. Everest.
Derefter var det tid til hvil.

Men indkøbstrangen fortsatte. Jeg ville have fat i en læderjakke – og det fik jeg. Prisen startede ved 5.400 – 5.200 – 5.000 Rupees, (446,- - 429,- - 413,- Dkr.), hvorefter jeg forklarede at det var alt for meget. Så meget havde jeg i hvert fald ikke med mig. Jeg tog pengebundet frem hvor vi sammen talte – der var 3.400,- Rupees. (281,- Dkr.) OK – det var en handel.

En anden besøgende i forretningen havde interesseret fulgt handelen, og grinede til mig og sagde: "Det er også en måde at handle på".
Alle var tilfredse og grinede.
Nu var det også ved at være slut med alt det handlen.

Under min gåtur mødte jeg en nepaleser, der selvfølgelig var interesseret i at sælge. Han ville sælge trekking ture. Jeg fik ham forklaret at jeg skulle afrejse dagen efter og havde besøgt både Nepal og Tibet. Det slog ikke manden ud af kurs. Han spurgte om det havde været godt og om jeg havde været tilfreds med mit ophold i Nepal – hvilket jeg selvfølgelig bekræftede at det havde været.

Så spurgte han hvor jeg kom fra og da jeg forklarede ham at jeg kom fra Danmark sagde han: "Oh danish", smilede - gav hånd og ønskede mig god tur.

Ovenstående fik mig til at føle mig stolt over at være dansker og at nepalesere generelt er glade for danskere.

Men nu begyndte jeg for alvor at savne de andre – altså Atchara og drengene.

Fik en kold øl på den thailandske restaurant inden turen gik tilbage til hotellet, hvor jeg fik en kort snak med Atchara. Forbindelsen var utrolig dårlig.

Til aften spiste jeg på mexicansk restaurant, hvorefter den stod på pakning af tasker. Det hele kunne lige være der.

Jeg gik meget tidlig i seng, og lå og tænkte på de utrolig mange indtryk jeg de sidste 10 dage havde fået. Der var lige noget der skulle bearbejdes inde i hovedet.

Min oplevelse af Tibet

Tibet er et naturskønt land med et pragtfuldt folk – venlige og nysgerrige. Et folk hvor den buddhistiske tro overskygger alt hvad jeg til dato har oplevet. Et folk der virkelig holder fast i traditionerne.

Et fattigt folk – ja, måske nok på penge, men ikke på menneskelige værdier. Et barskt land, hvor man har formodet at tilpasse sig vilkårene og klimaet. Et folk som ud af til lever med kineserne, men ind af til hader dem som pesten.

Et folk der er stolte over at være tibetaner og som ønsker kineserne derhen hvor peberet gror.

Jeg tror at den dag Dalai Lama den 14. dør, vil der ske et oprør i Tibet. Dalai Lama den 14. står for fred og derfor sker der i dag ingenting.

Hvem er Dalai Lama den 14.

I alt har der været 14 Dalai Lama'er. Den første Dalai Lama blev født i 1391, dengang hed han, Gendyn Drub. Det var først den tredje reinkarnation, altså genfødsel, af Gendyn Drub der fik navnet Dalai Lama. Navnet fik han af den mongolske kejser, Altan Khan som skiftede trosretning, og blev tibetansk buddhist. Direkte oversat betyder navnet Dalai Lama, visdommens ocean.

I 1933 døde den trettende Dalai Lama, og umiddelbart efter hans død blev der indsat en midlertidig regent, ved navn Reting Rinpoche. Regentens første opgave var at sætte en eftersøgning i gang, for at finde den 13. Dalai Lama's efterfølger. Først spurgte man orakler og lærde lamaer til råds. Det var deres ansvar at lægge mærke til alle usædvanlige ting i dagene efter den trettende Dalai Lama's død. Den trettende Dalai Lama var blevet anbragt med hovedet mod syd, i hans sommer-residens Norbulingka. Nogle dage efter opdagede man til stor forbavselse at hans hoved havde drejet sig mod øst. Dette tog man som et tegn på, at den nye Dalai Lama skulle findes i retning af øst.

Et par dage efter så man at der var vokset en svamp i form af en stjerne frem på en træpæl i den nordøstlige ende af Norbulingka. Nu var man sikker på at Dalai Lama skulle findes imod nordøst. For at få flere tegn tog regenten Reting Rinpoche ud til en hellig sø 150 kilometer sydøst for [Lhasa](#). Da han var nået til søen Lhamø Latso mediterede han i flere dage. Så en dag viste der sig to billeder i søens overflade, der var et billede af et kloster med gyldent tag og et af en gård med turkise tegl. Da regenten havde set disse billeder, tog han tilbage til Lhasa, og fortalte om dem. Et par dage senere blev der sendt små grupper af lamaer ud for at finde stedet med de turkise tegl. Lamaerne rejste fra egn til egn i flere år, og det var først i det fjerde år efter den trettende Dalai Lama's død, altså i 1937, at man fandt klostret med det gyldne tag. Et par timer senere fandt man også stedet med de turkise tegl, stedet lå i byen Takster (ved Koko Nor søen nær Kumbum).

Nu var det vigtigt at være diskrete, så den lille gruppe udgav sig for at være handelsrejsende og bad om lov til at overnatte i gården til huset med de turkise tegl. Den ældste lama udgav sig for at være tjener for ikke at blive genkendt. Lamaen havde den afdøde Dalai Lamas bedekrans om halsen. Et lille stykke tid efter de var kommet til Takster, kom der en dreng på 2 år hen til lamaen. Det første drengen spurgte om, var om han måtte få bedekransen lamaen havde på. Lamaen sagde ja på en betingelse, og det var at drengen skulle fortælle lamaen, der var klædt ud som tjener, hvem han rigtigt var. Uden tøven sagde drengen "du er en lama fra [Sera klosteret](#)". Nu var de næsten sikre på at de havde fundet den de søgte.

Men for at være helt sikre skulle drengen gennemgå flere prøver. Prøverne gik ud på at man lagde to ens ting foran drengen, og så skulle han vælge den ting, der havde været den afdøde Dalai Lama's. Drengen klarede prøverne med glans, og nu var den fjortende Dalai Lama fundet. Men det varede ikke længe, før de første problemer opstod.

Byen Takster lå i et grænse område, som blev styret af en kinesisk embedsmand ved navn Ma Pu Fang. Da han fandt ud af, hvad der var ved at ske, forlangte han penge for at lade drengen rejse. I alt ville han have 400.000 kinesiske dollars.

Da det var ikke så lille et beløb for den Tibetanske regering, kunne de ikke betale hele beløbet med det samme. Så de betalte lidt og fik så lov til at flytte drengen over til det nærliggende kloster, Kumbum. Først i 1939 havde Tibet betalt de 400.000 kinesiske dollar, og nu kunne Dalai Lama påbegynde sin rejse til [Lhasa](#). Det var en hård rejse for et fireårigt barn. Men efter tre måneder og tretten dage nåede de frem til Lhasa.

I Lhasa blev han overgivet til regenten Reting Rinpoche, men han var gammel og ønskede at trække sig tilbage, derfor blev ansvaret for at Dalai Lama blev uddannet givet til en anden dygtig lærer. Læreren overtog også regent stillingen, men han vidste ingenting om politik. Da Dalai Lama var seks år begyndte han at få undervisning i hans palads Potala. Undervisningen var meget religiøs og handlede ikke om Tibet og landets situation.

Han lærte selvfølgelig også at læse og skrive. Det viste sig hurtigt, at Dalai Lama var en dreng med hovedet skruet rigtigt på. Lige fra begyndelsen af undervisningen viste han stor interesse, og forståelse for de ting han lærte. Men ligesom så mange andre børn var det svært for ham at koncentrere sig i flere timer. Nogle gange sad han stille i så lang tid, at han var ved at sprænge af energi, men han fortsatte dog altid med at lytte og lære, selvom det var svært.

Da Dalai Lama nåede til sit trettende leveår, fik han adgang til de tre største universiteter i Tibet, [Sera](#), [Drepung](#) og [Ganden](#). Det var kun på grund af hans intelligens at han fik lov til dette. Da han havde fået adgang til at være på disse universiteter, kunne han nu deltage aktivt i store diskussioner mellem nogle af Tibets kloge folk.

I 1948 var Dalai Lama seksten år gammel, og selvom at man skulle være atten for at regere Tibet, fik han lov. Det gjorde han på grund af den truende situation. Kina var begyndt at trænge ind i Tibet fra øst, og det var meningen, at Dalai Lama skulle stoppe kineserne fra at overtage Tibet. Allerede dengang troede Dalai Lama på at man kunne forhandle sig til fred med kineserne. Det troede han ikke fordi han var naiv, men fordi at han altid har ment, at man skal løse problemer på fredelig vis.

Det gik hurtigt op for Dalai Lama, at han måtte gøre noget, da den tibetanske hær kun var på 8000 mand og de kun havde 200 maskingeværer. Først henvendte han sig til FN men de havde ingen interesse i at hjælpe Tibet. Så rejste Dalai Lama den lange vej til Peking for at prøve at få Kina til at droppe sin invasion, heller ikke det var til nogen nytte.

Kina begyndte at komme længere ind i Tibet, og noget af Tibets befolkning oprettede en hær af frihedskæmpere. Nogle af de metoder kineserne brugte for at stoppe frihedskæmperne og skræmme resten af befolkningen i Tibet var korsfæstelse, opskærelse af døde personer, halshugning, brænde og banke personer ihjel, begrave personer levende og kaste personer i iskoldt vand med bundne hænder og fødder. Under henrettelser blev ofrenes tunger revet ud med kødkroge, og kun fordi de ikke skulle råbe "længe leve Dalai Lama". I starten af 1959 var Dalai Lama blevet 24 år, og var nu parat til at tage sin eksamen. Eksamen gik ud på at diskutere adskillige emner i mere end 13 timer, Dalai Lama bestod med glans.

I marts 1959 var der over 100.000 kinesiske soldater i Lhasa, og Dalai Lama blev nød til at flygte. Det gjorde han, fordi han ellers ville blive ført til Kina som fange, hvilket ville føre til et tibetansk oprør og nedslagning af oprørerne. Den 17 marts 1959 startede Dalai Lama på sin flugt, ved midnat sneg han sig ud af sin sommer residens Norbulingka forklædt som soldat. Så begyndte den krævende del af flugten, Dalai Lama, 200 soldater og nogle af Dalai Lama's politiske rådgivere skulle vandre over flere bjerge for at nå til deres mål Indien. Den første uge af flugten gik ret nemt, men de var meget bange for at blive fanget.

På den ottende dag fik de en frygtlig nyhed at vide, 48 timer efter Dalai Lama's flugt var hans sommerbolig, Norbulingka blevet bombet af kineserne, og der var blevet sigtet efter Dalai Lama's personlige afdeling af boligen. Dette fyldte gruppen med frygt, fordi nu vidste man at kineserne ville dræbe Dalai Lama. Dalai Lama blev ikke dræbt, men nåede til Indien med livet i behold. Indien modtog Dalai Lama og hans følgesvende med åbne arme. I de følgende uger og måneder efter Dalai Lama's flugt, flygtede flere og flere tibetanere fra det voldelige og brutale kinesiske overgreb. De flygtede til Indien, Nepal og Bhutan, hvor de den dag idag lever som flygtninge.

Dalai Lama blev bosat i Dharamsala, hvor han begyndte at opbygge en eksilregering. Fra denne regering kæmper han videre for at Tibet igen skal blive et frit land. Den 10. december 1989 fik Dalai Lama Nobelsprisen for hans utrættelige fredsforhandlinger, og fordi han altid har troet på, at man kan løse problemer på fredlig vis. Hans måde at være på over for kineserne viser hvilken stor personlighed han er, selvom kineserne har gjort ham og hans land og hans folk så meget ondt, udtaler han sig ikke dårligt om dem og han behandler dem med respekt. Det ligger i hans natur at være venlig, omsorgsfuld og hjælpsom.

Til sidst vil jeg slutte af med at citere Dalai Lama:

"Om end man tror på en religion eller ej,
om end man tror på genfødsel eller ej,
så findes der ingen,
der ikke sætter pris på medfølelse og venlighed"

Søndag den 9. juli 2006

Vågnede meget tidlig – det var uhyggeligt varmt. Jeg kunne ligeså godt læse i min bog, frem for at dreje og sno mig i sengen. Omkring kl. 07.00 stod jeg op – fik et dejligt koldt bad – fik pakket de sidste ting og var klar til morgenmaden.

Kl. 09.20 ankom min taxi, som jeg aftalte en fast pris med. Jeg skulle betale 200,- Rupees. (17,- Dkr.).

Velankommen til lufthavnen omkring kl. 09.40 ville jeg gerne have checket in, men det kunne ikke lade sig gøre – jeg måtte pænt vente udenfor lufthavnen – uvist af hvilken årsag. Forventet check in var omkring kl. 10.30 fik jeg at vide. Kl. 10.40 fik vi lov til at checke in – meget omstændigt.

Jeg fik betalt 1.800,- Rupees (149,- Dkr.) i lufthavnsafgift

Check in var hurtigt overstået. Derefter et nyt security check og var dermed i transit lokalet, og så var det også slut – foreløbig. For at komme ud til gaten måtte vi igen vente.

Medens jeg ventede, overværede jeg et politi opstartsmøde hvor "strategien" blev lagt, inden de ville lukke os ud til gaten.

Igen et nyt security check – kropsvisitering, og derefter visuel håndbagage check. Alt blev endevendt – første gang jeg har oplevet det så voldsomt, men alle blev checket på denne måde.

De fandt selvfølgelig ingenting, men det hele virkede ubehageligt – et dårligt indtryk at få på det sidste.

Ude ved flyveren, blev jeg for at det ikke er løgn, endnu engang kropsvisiteret – men så var det også slut.

Vi fløj i 12.500 meters højde med en fart af ca. 900 km/t og hurtigt kom jeg i snak med en ung amerikaner fra Boston og som havde rejst fra Beijing ned gennem Kina til Tibet og videre til Nepal og nu var på vej hjem. Spændende fyr at snakke med.

I Bangkok kom jeg hurtigt igennem pas og toldkontrollen – kom med en forkert taxi – med mange uoverensstemmelser, og som endte med at vi kørte tilbage til lufthavnen, hvor jeg langt om længe fandt Daj – Atcharas bror.

Efter de mange misforståelser gik turen endelig mod Nordøst.

Undervejs rantes vi af noget "flyvende gods" fra en foran kørende, og som ødelagde taxi skiltet. Der aftaltes en kontant pris og dermed gik turen videre mod Bandan.

Omkring kl. 23.00 var vi i Bandan, hvor genforeningen var stor. Alle stod op for at tage i mod mig – Casper og Jesper havde så meget at fortælle – Atchara var glad for at se mig – vi var alle 4 genforenet.

Jeg fik afregnet med taxi manden – 3.000,- Bath (466,- Dkr.) for en strækning på omkring 250 km inkl. højbro gebyrer.

Inden der var ro omkring kl. 24.00, havde vi lige fået et par øl, og Jesper ventede trofast på at jeg skulle gå i seng – han ville sove ved mig den nat.

Mandag den 10. juli 2006

Det regnede helt vildt om natten, men jeg sov dejligt. Stod først op omkring kl. 06.15. Efter det klassiske kolde morgen bad, var jeg klar til morgenkaffen, hvor jeg også fik tændt for computeren. Billederne fra min tur skulle indlæses.

Jeg fik set billederne igennem og de var fantastiske – ganske få blev kasseret. Samtidig med at jeg så dem igennem, afspillede jeg de CD'ere jeg havde købt i Kathmandu – dejlig musik.

Jeg fik påbegyndt dagbogen samt billedpræsentationen.

Atchara fortalte at hun havde købt 3 nye cykler – de havde været på tur med familien – og hendes mor havde fået 30.000,- Bath (4.658,- Dkr.) i gave. 30.000,- Bath svarer næsten til en normal thaiers årsløn. Så hun var godt tilpas.

Herefter fik jeg set huset nærmere efter. Det var altid spændende at se hvad Atcharas far, siden sidst, havde fundet på, og der var igen sket mange ting.

Atcharas far havde gjort hans værelse færdig – der var lavet en lille garage / opholdsrum – træer og planter væltede op af jorden. Desuden passede han 1 ko samt 15 grise + 1 so. Grisene var blevet en ikke uvæsentlig indkomstkilde.

Som noget ganske nyt havde de fået 1 dybfryser, som betaling for et lån, som låne tager ikke kunne betale tilbage.

Atcharas mor var begyndt at sælge frugter i Bandan – hun fik ingen penge, men afregningen skulle til nytår ske i form af modregning i nyhøstet ris. Jo – dagligdagen fungerede fint med bytte bytte ydelser.

Atchara kørte rundt i Dajs sprit nye bil, som han havde stillet til rådighed for os i den måned vi var der. Derefter skulle den males om til de klassiske gul – grønne taxier. Daj ville efter at vi var taget af sted hjem, begynde at køre privat taxi i Bangkok.

Vi nærmede os den helligste dag i Thailand, hvilket betød at de ”gamle” mennesker i Bandan skulle overnatte oppe i templet. Familien skulle så sørge for at de fik mad, så der var godt gang i gryderne på hjemmefronten.

Atcharas mor ville ikke bare aflevere hvad som helst – og da slet ikke, nu hvor vi var der. Nej tværtimod - der blev gjort en masse ekstra ud af madlavningen, som Atchara var med til at aflevere i templet.

Om eftermiddagen blev det besluttet at vi tog med Daj til Bangkok. Hans nye bil skulle til et gratis serviceeftersyn, og vi kunne bruge lejligheden til at besøge Noi og Rune samt få handlet ind – mest tøj til Casper og Jesper.

Noi fik til opgave at finde et billigt og godt hotelværelse til os, nær det sted hvor de opholdt sig hos hendes søster.

Om eftermiddagen fik vi også besluttet en fælles tur sammen med familien og som skulle gå til Koh Chang – en af de sydligste øer på østkysten.

Og igen blev det Jut (Atcharas onkel) der skulle køre for os – eftersom Jut var gået kraftig ned i pris. Vi fik aftalt følgende priser: 1.800,- Bath (280,- Dkr.), pr. dag og dertil kom at vi skulle betale diesel.

Vi havde tilrettelagt turen på den måde at vi fik 2 fulde dage på Koh Chang, hvor vi kunne nyde det og slappe af.

Samtidig tilbød jeg Mo (Atcharas søster) og familie at de kunne tage med os – jeg betalte hele ”gildet”. I første omgang takkede de nej tak – men næste dag ville de gerne med os. Jeg tror det var lidt generthed der i første omgang spillede et puds – de ville utroligt gerne med os.

Om eftermiddagen sad jeg med Goar's (Mo's største søn) lille 7 måneders gamle pige, hvor det lykkedes mig at hun faldt fuldstændig til ro i mine arme. Hun snakkede og pludrede og følte sig godt tilpas. Jeg blev senere tilbudt at tage hende med til Danmark – hvilket jeg valgte ikke at svare på.

Casper og Jesper var ude og lege i Bandan og vi mærkede ikke meget til dem. Når de ikke legede, tog de ofte med Mæo (Atcharas søster) på knallert ud og handlede. 3 eller 4 personer på en knallert var ikke noget problem.

Senere på eftermiddagen tog Atchara og jeg en tur på knallert hvor vi besøgte den lille købmand ved skolen, og hvor vi fik handlet lidt.

Ejeren kom forbi og meddelte mig at det ikke var til at se på mig at der var gået 2 år siden sidste besøg, hvilket jeg på thai takkede ham pænt for – dette fik thaiernes dejlige og venlige smil frem.

Til aften kom Jut forbi, hvor vi fik afklaret de sidste "formaliteter". Turen skulle starte søndag den 16. juli og vare i 4 dage. Der var ca. 500 km til Koh Chang – men gode veje, så det skulle ikke være noget problem.

Vi fik nogle øl og en dejlig snak sammen. Jut er altid nem at snakke med. Til aftensmad fik vi fisk – god mad og kort tid efter aftensmaden gik vi til ro. Vi var alle godt trætte.

Tirsdag den 11. juli 2006

Alle sov forholdsvis længe. Der begyndte først for alvor at komme liv i huset omkring kl. 07.30.

Det havde igen regnet det meste af natten, hvilket fik temperaturen til at falde drastisk, og det betød at vi "hvide" havde meget lettere ved at sove.

Jesper og Casper havde besluttet sig for at blive i Bandan, når Atchara og jeg kørte med Daj til Bangkok – de syntes turen lød for kedelig, hvilket vi kun kunne give dem ret i.

Kl. 09.15 var der afgang mod Bangkok. Daj kørte og med os havde vi Goar. (Mo's søn). Vi havde en hyggelig tur til Bangkok.

Undervejs tankede vi benzin, som jeg betalte og jeg skal love for at benzin var blevet dyr, i forhold til tidligere.

For ca. 33 liter betalte jeg 1.000,- Bath (155,- Dkr.)

Ved ankomst til Noi og Rune kørte vi sammen straks videre. Første stop var hotellet. Atchara og Noi så på værelset og det tog vi. Derefter kørte vi ud til et stort indkøbscenter, hvor Daj forlod os.

Efter dette indkøbscenter kørte vi tuk-tuk til et nyt stort indkøbscenter, hvor vi fik købt bukser og T-shirts til Casper og Jesper. Det blev også til et kniv sæt (4 knive) som vi ville give Mæo.

Inde i centret kommer vi forbi en vin / spiritus forretning, som var bemanded med en person, men hun måtte ikke sælge noget pga. "Den store helligdag". Situationen virkede lidt grotesk – hun kunne ligeså godt lukke forretningen den dag.

Herefter tog vi højtoget og kørte tilbage til bydelen hvor Noi og Rune holdt til – fik lidt at spise og endelige en taxi tilbage til Noi's søster.

Hjemme hos Noi og Rune sad vi udenfor og nød kolde øl i det "skjulte". Flaskerne var indenfor pga. den meget store helligdag. Vi købte øl hos den lokale købmand (naboen) på trods af at det var forbudt at sælge den dag, men hvem ville gå glip af en god forretning.

På et tidspunkt kom Noi's søster hjem, og så startede den store handel. Noi's søster kom på mange markedspladser og solgte undertøj. Hun var underleverandør til mange standpladser. Hun kendte gud og en hver på disse markedspladser og 1 af dem blev hidkaldt. På denne måde fik Atchara og Noi købt utrolig meget tøj til hendes nettoppris.

Samtidig mødte jeg en mand der netop kom hjem fra arbejde. Han arbejdede hos Jim Thompson – en meget populær tøjfabrikant – i selveste fabrikken. Han tilbød mig 50 % rabat på alt direkte fra fabrikken. Jo Atcharas netværk i Thailand virkede.

Vi havde en hyggelig aften sammen med dem alle – inden vi i taxi kørte hen til hotellet. Her havde vi en dejlig nat sammen uden børn ;-)

Onsdag den 12. juli 2006

Vi sov forholdsvis længe, men det havde jo også været en "hård" nat. Fik afregnet for natten 600,- Bath (93,- Dkr.), hvorefter vi begav os ud mod "hovedvejen" hvor Daj skulle finde os. Jeg fandt et lille sted hvor jeg kunne få min morgenkaffe og dertil et lille stykke banankage midt i al larm og forurening – men set lidt positivt på det, så luftede det her lidt.

Daj havde fået checket bilen og var på vej for at hente os, men inden han kom, skulle bilen lige vaskes – han ville ikke være bekendt at aflevere en beskidt bil til mig.

Vi kørte ud på den anden side af lufthavnen, hvorefter jeg overtog bilen mod Bandan. Daj skulle tilbage til Bangkok for at arbejde.

Vores tur mod Bandan gik uovertruffen godt. Atchara faldt i søvn – men jeg kendte motorvejsnettet meget godt, og vi kom hurtigt mod nordøst. Omkring 22 km før vi forlod motorvejen gjorde vi stop for at få lidt at spise.

På et tidspunkt ringede Daj til Atchara for at høre hvor langt vi var kommet. Han var positiv overrasket. Det havde han i hans vildeste fantasi ikke troet på.

Vi valgte at køre mod Dalat Camping, for at handle lidt ind inden vi kommer hjem. Samtidig fik vi lige tanket op igen – 1.000,- Bath (155,- Dkr.).

Derhjemme gik det hele fint, og der havde det forgangne døgn overhovedet ikke været problemer. Vi fik vist alt det tøj vi havde fået købt – og der var meget.

Senere på eftermiddagen kørte Atchara, Jesper og jeg ud til et lille marked for at handle lidt ind til aftensmaden. Efter at dette var afleveret kørte vi op til Atcharas mormor og morfar, som jeg endnu ikke havde besøgt denne gang.

Der mødte mig en utrolig stor gensynsglæde og alle thai standarder tilsidesattes straks. De gav mig begge hånd og var meget glade, og straks hentede Atcharas mormor en stol til mig, og vi skal lige tænke på at han er 91 år og hun er 86 år.

Atcharas mormor lavede stadig selv mad til dem begge. De var begge utrolig friske, men alderdommen kunne begyndes at ses.

Via Atchara fik jeg dem fortalt at de stadig holdt sig rigtig godt og at jeg ikke kunne se at de var blevet ældre, hvilket fik dem til at smile – det dejlige thailandske smil igen.

Men samtidig kom også den alvorlige konsekvens frem i dem. Atcharas morfar sagde: "Vi bliver gamle og sygdommene kommer oftere og oftere – der er mange ting vi har "lagt på hylden", da vi ikke længere kan tåle det".

For ca. 14 dage siden, havde mormor været meget syg, hvilket Atchara havde hjulpet hende meget med at komme sig over. Atchara kørte hende på hospital, Efterfølgende havde Atchara selv lavet mad til dem begge, hvilket hun selvfølgelig forklarede dem.

Det at Atchara selv havde valgt at lave mad til dem fik Atcharas mormor og morfar til at græde – af glæde. Dette var de ikke vandt til. Atchara stod i meget høj kurs hos disse 2 dejlige mennesker.

Aftenen gik stille og roligt og efter aftensmaden gik vi til ro.

Torsdag den 13. juli 2006

Allerede kl. 06.15 var der fuld gang i huset. Den ½ gris Atchara havde bestilt var blevet leveret. De gik straks i gang med at klargøre den til fryseboksen.

Kl. 07.00 skulle Jii køres i skole hvilket jeg klarede med knallert. Med mig var Jesper. Jeg tror Jii syntes det var lidt sejt at blive kørt i skole af en "falang".

Kl. 08.00 skulle Atcharas mor køres til sygehuset i Dalat Camping – den klarede jeg også – denne gang dog i Dajs bil. Jo jeg følte mig nærmest som taxi chauffør.

Formiddagen gik med at skrive dagbog og 2 postkort for Atchara, hun gerne ville have sendt til hendes 2 arbejdspladser – Gåsdal og Arla.

Jeg havde efterhånden vundet Anun's hjerte – hun følte sig efterhånden tryk ved mig. En dejlig pige.

Lige før frokost ankom først Atcharas mormor og senere også morfar. De skulle have gjort lidt ren i urtehaven – alderen var ingen hindring.

De spiste begge frokost sammen med os. Morfar spiste ikke så meget, men tvinges af mormor til at spise lidt mere. Til gengæld havde mormor en mægtig appetit.

Om eftermiddagen hentede jeg igen Jii fra skole. Denne gang fik jeg mange "blikke" og de velkendte dejlige thailandske smil. Der var rigtig mange mødre og fædre der skulle hente deres børn fra skole, og de kunne ikke rigtig forstå at der i blandt dem også var en hvid der pludselig skulle hente et barn fra skolen.

Atchara mødte konstant utrolig mange af hendes tidligere klassekammerater og det kunne ikke få mig til at lade være med at spørge: "Hvad tænker og siger de, når de møder dig?"

Det ene svar kendte jeg allerede – misundelse, men hvad mere! - Det kunne jeg ikke få svar på.

Om eftermiddagen blev 4 af Mæo's grise hentet, som hun har solgt. Prisen var 10.000,- Bath (1.553,- Dkr.). Normalprisen var 12.000,- Bath, men mængden gav rabat.

Resten af dagen gik stille og roligt, hvor alle slappede af.

Fredag den 14. juli 2006.

Dagen startede stille og roligt og jeg oplevede at stå op før Atchara. Kaffen blev sat over og alt åndede fred og idyl.

Atchara bestilte 3 lastbilfulde jord som skulle bruges ude bagved huset. Det var efterhånden blevet noget "snasket", så nu måtte vi se hvornår det blev leveret. Pris pr. læs var 170,- Bath (26,- Dkr.).

Formiddagen gik stille og roligt – uden at nogen fik stress.

Efter frokost kørte Atchara og jeg i Dajs bil til Chatturat for at hæve penge til den forestående tur til Koh Chang. Atchara hævdede 30.000,- Bath (4.658,- Dkr.). Derefter skulle jeg klippes. Han var dygtig og meget forsigtig. Pris 40,- Bath (6,- Dkr.).

Herefter kørte vi direkte til Dalat Camping for at købe et net til Atcharas far. Jeg fik købt et kæmpe bundt nylon snor i kraftig kvalitet, og som jeg ville have med til Danmark. Prisen var 600,- Bath (93,- Dkr.)

Hjemme i Bandan fik vi hængt nettet op med det samme og supplerede med noget net han selv havde liggende.

De var blevet træt af de mange blade der dagligt blæste ind i huset. Og jeg må indrømme at det hjalp.

14.07.2006

Det kom faktisk til at se rigtig godt ud.

Derhjemme fortsatte roen og freden, og det var blevet uhyggeligt varmt – det varmeste indtil nu. Alle vandpytter som indtil nu har været der, var alle væk.

Kl. 15.00 hentede jeg igen Jii fra skole. Turen foregik selvfølgelig på knallert.

Senere på eftermiddagen kørte jeg med Atchara og Mæo ud for at indkassere penge for 2 grise. Manden var der ikke, men en der kendte ham. Mæo fortalte hende at hvis der ikke snart kom penge, ville han blive politianmeldt. Så måtte vi se om det hjalp.

Det viste sig senere at det havde hjulpet. Mæo fik hendes penge.

Hen mod aften var Atchara og jeg oppe ved templet for at se Atcharas mor lave gymnastik – et projekt templet havde været med til at formidle. De mange sukkersyge var hver aften oppe ved templet for at lave gymnastik, hvor en professionel instruktør instruerer dem.

Derhjemme havde drengene travlt – ja så travlt at de ikke havde tid til at spise. Mæo farede rundt efter dem og ”fodrede” dem.

Jeg fortalte Atchara at hvis hun gad dette var det OK med mig, men den gik ikke længere når vi kom tilbage til Danmark.

Senere derhjemme fik jeg dem alle til at skrald grine. På vej ud trådte jeg i noget der virkede som en rådden frugt.

P.S. Hele dagen havde de lagt på bordet udenfor huset.

For at undgå at andre trådte i samme rådne frugt ville jeg samle den op, men opdagede at det ikke havde noget med frugt at gøre. Det var Anun der havde lagt en lille lort, og så blev der grinet.

Ja og her ville man kun gøre det så godt for de andre, og så blev man til grin.

Aftensmaden blev tilberedt af Mo. Denne ære ville hun gerne have denne aften. Efter aftensmaden et koldt bad og kort tid efter godnat.

Lørdag den 15. juli 2006

Atchara vågnede som første person og opdagede at Mæ Liam (Atcharas mor) har sovet over sig, så hun satte straks risene i kog.

Derved nåede Mæ Liam alligevel at komme op i templet med mad inden kl. 07.00.

Senere på formiddagen blev Atchara ringet op af mormor og morfar, der var på kommunekontoret i Bamnet Narong. De have fået udskiftet deres ID-bevis til et chip-kort, og nu ville de gerne afhentes.

Vi startede bilen og hentede dem. Atcharas morfar sagde i bilen: "Jamen Atchara – han kan jo også køre bill!" - jo vi falanger kan meget.

Derhjemme igen blev der serveret friske majs kolber samt stegte bananer. Jeg sultede i hvert fald ikke.

Jesper kom om eftermiddagen hjem med Gai's Lego traktor, som han ikke kunne få samlet – lige noget for mig.

Jeg startede med at skille det der var samlet og begyndte forfra.

Det viste sig at være noget af det sværeste jeg nogensinde havde prøvet at samle. Der var

utrolig mange trykslanger som skulle passe helt nøjagtig til de forskellige stempel studser.

Senere på eftermiddagen kørte vi på marked, hvor jeg købte 4 par shorts til 100,- Bath (16,- Dkr.), samt rigtige "varme gule friske majs".

Derhjemme fortsatte jeg på Lego traktoren – ja selv efter aftensmaden. Jeg var blevet helt opslugt af denne Lego traktor.

Alle var begyndt at gøre sig klar til den forestående tur til Koh Chang – og alle glædede sig.

Søndag den 16. juli 2006

Omkring kl. 06.00 sydede huset af liv og omkring kl. 07.00 var alle rejse klar. Medens der på et tidspunkt herskede total forvirring sad jeg stille og roligt og arbejdede videre med Lego traktoren.

Mo og familie var også ankommet og vi var nu følgende personer der skulle på tur:

Jut (chauffør)
Atcharas mor og far
Mæo og Mai
Mo, Jii, Gai, Four og Anun
Casper, Jesper, Atchara og mig.

I alt 14 personer.

Jut ankom i hans nye bus med video og det hele, og ved afgang blev der straks sat en DVD i. Dermed var der ro i bussen.

I Kabin Buri gjorde vi stop for at spise – et lidt kedeligt sted (tankstation), men billigt. 300,- Bath (47,- Dkr.), for os alle.

Turen fortsatte herefter direkte ned til færgen. Returbilletten kostede 1.200,- Bath (186,- Dkr.). Det vippede en del og Atcharas mor så på et tidspunkt ud til at blive søsyg, men undgår det med nød og næppe.

Og efter ca. ½ times sejlads var vi på øen Koh Chang.

På øen kørte vi på så stejle veje at Atcharas far blev nervøs. På et tidspunkt op af bjerget måtte Jut bakke et langt stykke tilbage – i 1. gear – og fuld skrald op af. Vi kom over bjerget og om på den anden side af øen, hvor vi fandt et pragtfuldt sted "Klong Prao Resort".

Nu var det så om vi kunne få lejlighederne til en god pris. De ville have 3.500,- Bath (543,- Dkr.) pr. værelse pr. nat. Atchara fik dem pruttet ned i en pris af 2.100,- Bath (326,- Dkr.). Vi bestilte 3 værelser i 3 døgn. Pris 18.900,- Bath (2.935,- Dkr.), og den pris kunne der ikke "pruttes" mere på.

Vi fik nogle dejlige lejligheder – 30 meter fra havet – og fik dem fordelt på følgende måde:

Lejlighed 1: Atcharas far, Jut, Casper og Gai

Lejlighed 2: Atcharas mor, Mæo, Mo, Mai, Jii, Four og Anun

Lejlighed 3: Atchara, Jesper og jeg

Jeg tilbød at de 2 piger (hvem ellers) at de kunne sove inde hos os, men dette tilbud afslog de – desværre;-) De ville hellere sove sammen med de andre.

Inden aftenmaden trængte sig på var jeg med alle børn i poolen, og de morer sig helt vildt.

Jii og Mai's sidste generthed forsvandt fuldstændig og vi havde det hyle skægt sammen.

På et tidspunkt svømmede jeg ud i det dybe – uden at tænke nærmere over det – jeg bemærkede ikke at Jesper fulgte efter mig.

Pludselig fandt han ud af at han ikke kunne svømme og bunde, hvilket Atchara heldigvis så – jeg var allerede i den anden ende.

Jesper kæmpede, men begyndte at dykke, hvilket fik Atchara til at råbe efter mig. Jeg så straks at der var store problemer og ilede til hjælp. Men heldigvis tog Atchara også et initiativ og hoppede i med alt tøj på. Atchara kunne heller ikke svømme, men det betød ingenting på nuværende tidspunkt.

Hun fik fat i Jesper og kom ind til kanten, hvor jeg kunne hjælpe dem op.

Jesper hostede lidt vand op og kom sig meget hurtigt. 5 minutter senere var han igen i vandet – dog lidt mere forsigtigt.

Senere på aftenen gik vi over i restauranten, hvor vi fik rigtig god mad. Pris 1.800,- Bath (280,- Dkr.).

Efter aftensmaden sad vi udenfor mellem restauranten og lejlighederne og små hyggede. Der var en rigtig god stemning.

Mandag den 17. juli 2006

Det havde regnet hele natten, og det tegnede til at blive en våd dag. Fik morgenmad i restauranten, hvilket var en rigtig god oplevelse. Der manglede simpelthen ingenting.

Straks efter morgenmaden begyndte samtlige børn at plage mig med hvornår vi skulle ud og svømme. Efter 1 time måtte jeg overgive mig – vi gik i vandet. Vi startede i poolen hvor alle morede sig helt vildt.

Jeg havde lidt mere fokus med hvor de forskellige var – og speciel Casper – der gjorde ting uden at tænke over hvad det var han gjorde.

Efter 1 time i vandet var det tid til "store vand" og alle glædede sig helt vildt. Jeg fornemmede virkelig glæden hos dem.

Vi tumlede rundt nede på stranden, hvor man var begyndt at gøre stranden ren efter de mange dages uvejr. Børnene hyggede sig på trods af at det konstant regnede.

Efter frokost, som Atchara og Mo har været ude og købe, kørte vi en flok ind til byen. Vi startede med lidt udsigt og derefter almindelig handel. Jeg fik blandt andet købt et par graveredskaber.

Efter en hyggelig tur – en kold øl på terrassen – blev jeg overtalt til at gå i poolen igen. De ville hellere i poolen end i havet. Havet var meget voldsomt.

Gai, Jii og Mai havde nu åbnet sig fuldstændig og viste nu "offentlig" deres glæde. Al generthed var kastet over bord og jeg syntes det var dejligt at være med til at gøre en forskel.

Senere fik jeg dem overtalt til at gå med ud i havet – men det tog ikke lang tid før jeg blev overtalt til at gå med tilbage til poolen. Vi var i vandet omkring 2 timer.

Medens vi tumlede rundt blev jeg bidt / stukket af et eller andet i navlen, og det kløede som bare pokker.

Derhjemme på terrassen besluttede Atchara og jeg at vi ville forlade Koh Chang et døgn før planlagt på grund af de kraftige regnskyl. Vi ville prøve Jomtien i stedet for og håbe på bedre vejr.

I nyhederne var det fremme at der var kraftige regnskyl overalt i det sydlige Thailand. Mange steder var gader og huse blevet oversvømmet, og regnen skulle fortsætte i ca. 3 dage mere.

Efter en rigtig god frokost tog Jut og jeg os 1 kold øl på broen inden vi gik til ro.

Tirsdag den 18. juli 2006

Alle sov længe – inkl. de 2 små og vejret så ud til at være pragtfuldt, men for det første troede jeg ikke på at det ville holde ved og for det andet havde vi besluttet os for Jomtien.

Fik igen en god omgang morgenmad og derefter var der afgang omkring kl. 08.00 hvor vi forinden havde fået afregnet for lejlighederne. Pris 13.100,- Bath (2.034,- Dkr.).

Vi havde en dejlig sejltur tilbage til fastlandet, hvorefter vi kørte mod Jomtien. Undervejs havde vi et lille spisestop, hvor vi fik en rigtig god suppe.

Undervejs til Jomtien havde jeg en længere snak med Kurt fra Danmark. Han ville så men bare høre hvordan vi havde det – dejligt.

Velankommen til Jomtien fandt vi hurtigt vores "sædvanlige" lejlighed. Prisen var 2.900,- Bath (450,- Dkr.), og så kunne vi alle være der.

Og det bedste af det hele – vi havde solskinsvejr.

Vi fik hurtigt pakket ud og derefter var det ned til vandet. Vi havde det tæske sjovt og på et tidspunkt lejede Atchara en vandscooter til os, for en ½ time. Pris 700,- Bath (109,- Dkr.). Samtlige børn skulle have muligheden for at få en tur på en vandscooter. Når børnene skulle med sad de bag ved "bådsmanden". Jeg skulle have en tur alene.

Jesper ville først ikke med, men fik til sidst alligevel mod til at tage med en tur. Casper var også med på denne tur hvor de så store fisk – så det var en kæmpe oplevelse – ikke mindst for Jesper der havde taget sig mod til turen.

Alt medens vi "drøuede" rundt derude sad resten af familien og hyggede sig på stranden – under parasollerne i liggestolene. For mig et utroligt dejligt syn – dette her var afslapning.

Efter badning i havet gik turen hjem til poolen, hvor vi fortsatte med at pjaske rundt.

Igen havde vi det hyle skægt og mange tilskuere. Gad nok vide hvad de tænkte.

Hjemme i lejligheden fik Jut og jeg os et par øl udenfor på terrassen og en dejlig snak sammen. Jut og jeg havde det ufattelig godt sammen.

Medens vi sad og nød tilværelsen var Atchara ude for at hente mad til børn og de andre. De ville hellere sidde derhjemme og spise.

Jut, Atchara og jeg gik ud og spise, hvor vi fik en rigtig god filet og sluttede restaurants besøget med en Tequila Bom Bom. Det havde Jut aldrig før smagt – han skulle heller ikke have en mere.

Atchara og jeg kørte længere ind i byen og sluttede aftenen af med en Irish Coffee på den danske restaurant.

Onsdag den 19. juli 2006

Efter en god nats søvn og lidt kaffe gik jeg alene ned til havet igen. Jeg elskede lyden af vand og den ro det giver i kroppen.

Casper, Jesper og Gai vælger at gå i poolen og da jeg ikke gad bade – gad pigerne heller ikke.

De ville hellere spille Game Boy.

Omkring kl. 09.00 kørte vi fra Jomtien. Lige før Bangkok holdt vi pause for at få lidt at spise og det var rigtig god mad vi fik. Turen gik herefter videre mod nord og da vi kom op til "søen" spurgte jeg om ikke vi skulle holde en ny "mad pause" (jeg vidste af erfaring at thainerne kunne spise meget ofte) – og det var alle med på.

Vi fik igen rigtig god mad til meget billige penge.

Herefter gik turen direkte hjem til Bandan hvor vi hurtigt fik pakket ud og fik afregnet med Jut – 4 x 1.700,- Bath (1.056,- Dkr.). På turen havde vi desuden brugt 2.700,- Bath (419,- Dkr.) i diesel.

Derhjemme fik jeg igen kigget til mit navle bid som blev mere og mere betændt, hvilket var begyndt at bekymre mig mere og mere.

Sidst på eftermiddagen kørte Atchara, Jesper og jeg på knallert til det lokale marked for at handle lidt ind. Jesper ville gerne have en cola – men Atchara var ikke lige til stede så jeg måtte selv klare denne handel, og som fik alle de lokale til at grine. Jeg brugte alle de ord jeg kunne på thai.

Velkommen derhjemme igen kørte jeg med Anun og Jesper rundt i Bandan på knallert hvilket altid gav mange søde smil fra forbipasserende.

Efter aftensmaden var det godnat for mit vedkommende – trætheden meldte sig for alvor.

Torsdag den 20. juli 2006

Atcharas far sov utroligt længe og jeg begyndte at blive lidt bekymret, hvilket jeg fortalte Atchara – men hun havde været inde og se til ham – han var bare træt. Han stod op kl. 07.30

Med hensyn til mit navle bid begyndte jeg at overveje et lægebesøg – det blev være og være.

Op af formiddagen tog Atchara og jeg på marked i Dalat Camping. Det var den store markedsdag. Vi fik købt 3 T-shirts til mig samt 3 orkideer til Atcharas far, men ellers var der ikke det helt store at gå efter.

Om eftermiddagen havde jeg igen utrolig mange børn omkring mig. Jeg var ved at lægge sidste hånd på Lego traktoren, hvilket skabte enorm stor interesse. På et tidspunkt da ismanden kom forbi, gav jeg is til hele banden, hvilket skabte stor glæde blandt dem alle.

Det var åbenbart dagen hvor jeg var i gave humør. Jeg besluttede mig for at købe 2 grise til Mæo. Dette kunne Atchara overhovedet ikke forstå en pind af – hvor havde jeg penge fra til dette projekt. Jeg hev et bundt sedler op og sagde at de var her – gemte lommepenge.

Hen mod aftenen hentede Jut mig. Jut, Sunan og jeg skulle ud og skyde duer og med os kom Jesper og Juts dreng.

Sunan skød ikke mindre en 12 duer + 1 stor udefinerbar fugl.

Derhjemme startede en fest, hvor fuglene først blev "pelset" og derefter stegt samtidig med at der blev hældt godt med øl og Bailey indenbords.

Atchara havde medens vi var på jagt været inde ved lægen vedr. min navle. Jeg skulle dyppe navlen med jod og derefter "putte" en tot vat i navlen, som jeg skulle gå med for at holde navlen tør – og det virkede.

Medens festen stod på prøvede jeg at formidle et måske kommende "ægteskab" mellem Sunan og Noi (Atcharas veninde gennem mange år i Thailand). De kunne godt lide hinanden, men ingen turde tage springet. Nu skulle jeg hjælpe til.

Fredag den 21. juli 2006

Jeg sov forholdsvis længe og var slet ikke mig selv. Aftenen forinden havde været hård ved mig – men det var selvfølgelig selvforskyldt.

Op af formiddagen havde Atchara lejet en chauffør der skulle køre os til Korat for at handle. Det primære indkøb var at Atchara gerne ville have et guldarmbånd, men da det gik op for hvor mange penge det kostede blev jeg piss off sur. Jeg syntes simpelthen det var sindssygt. Jeg hverken kommenterede hvad der var smukt eller grimt og det endte med at jeg gik ned af gaden for at afreagere i mit stille sind, og så kunne hun handle som hun havde lyst til.

Atchara fik købt et armbånd til 26.000,- Bath (4.037,- Dkr.), OK det var ren guld (23,8 Karat), men også mange penge.

Da vi mødes ved bilen var stemningen ikke særlig høj – i hvert fald ikke fra min side. Og jeg tror det var det der gjorde at jeg først, da vi kørte, fik følgende meddelelse: Hende over på den anden side af vejen, har sagt til chaufføren at hun gerne ville have fat i mig.

Han havde fortalt at jeg var gift, men det var hun fuldstændig ligeglad med – han skulle bare lave en kontakt mellem hende og mig. Jeg må have set meget gal ud.

Velankommen derhjemme tog jeg mig en lur i hængekøjen – jeg var i et humør – der ikke var sjovt for nogen som helst.

Kl. 15.00 fik jeg muligheden for at hente Jii fra skole, så jeg startede knallerten og så af sted. Det var dejligt befriende – og da Jii så at det var mig der hentede hende blev man mødt af noget af det dejligste thai smil man kan forestille sig.

Utroligt tidligt kom landmændene hjem fra markerne med deres køer – det var som om de vidste hvad der var i udsigt.

Sidst på eftermiddagen gik jeg op til Jut, hvor vi fik et par øl, og hvor Jut viste mig rundt i haven. Han havde mange fortællinger om beboerne i Bandan, og hvordan han stille og roligt var kommet til penge.

Pludselig begyndte det at regne helt vildt og alt blev næsten oversvømmet. Atchara kom op til os for at for at hente mig – men jeg skulle ingen steder i dette regnvejr. Jut og jeg kunne godt nå en øl mere.

Da vi på cykel kørte hjem til familien kørte vi i 10 cm. høj vand.

Derhjemme var der aftensmad – et bad – og så godnat.

Lørdag den 22. juli 2006

Allerede omkring kl. 08.30 ankom Atcharas mormor og morfar, og Atcharas mor havde utroligt travlt med forberedelser af mad og "borddækning".

Jeg tænkte at det måske var en mindre afskedsfest for Atchara.

Der ankom flere ældre, hvorefter ceremonierne kunne starte. Efter at disse var overstået var der mad til dem alle.

Herefter gik formiddagen stille og roligt uden de store udskejelser. Casper og Jesper meddelte mig at de begyndte at glæde sig til at komme hjem til vante omgivelser igen.

Omkring middag tog Atchara og Mæo bilen for at køre ud og hente hendes veninde Noi. Ved hjemkomst kunne Atchara fortælle at hun var blevet stoppet af politiet, som ville se hendes kørekort.

Politiet syntes det var et "mystisk" kørekort hun fremviste og spurgte ind til det. Hun sagde selvfølgelig at det var dansk og om ikke det var godt nok i Thailand. Jo, Jo – ingen problemer, men eftersom hun havde dansk kørekort – hvor befandt jeg mig så?

De grinede lidt og de fik lov til at fortsætte – mange af de andre biler blev undersøgt – specielt bagagerummet – Atchara troede de var på udkig efter narko.

På vej tilbage blev hun stoppet af den samme betjent, som spurgte hvor de havde været – hvilket affødte følgende bemærkning:

Så kører du meget stærk.

Derhjemme havde vi igen fået besøg af ismanden – jo han vidste godt hvor der var mulighed for salg – det blev igen til utrolig mange is og mange børn omkring os.

Daj ankom fra Bangkok, hvor han havde en masse tøj med til os, som Atchara havde bestilt i Bangkok.

36 par strømper og 36 undertrøjer – i alt 2.000,- Bath (311,- Dkr.).

Til aften kom Sunan, der som sagt var lidt lun på Noi, op for at spise sammen med os.

Men forinden skulle der fanges frøer. Der var uhyggelig mange frøer inde på terrassen. Atcharas mor og Daj gik på frø jagt og hurtigt tilstødte Casper og Gai. Det blev til ikke mindre end 2 store poser frøer, som Casper og Gai cyklede ud på marken med.

Efter spisning gik Sunan og Daj ombord i en flaske Whisky. Jeg holdt mig udenfor og gik tidlig til ro.

Søndag den 23. juli 2006

Jeg stod meget tidlig op og begyndte at skrive i min dagbog, og lige pludselig faredede alle af sted og den eneste der ingenting vidste, var mig. Straks så jeg pr. instinkt efter Casper og Jesper – de var der ikke og begyndte at blive nervøs for at der var sket en af dem noget. Men der var ingen tilbage der kunne fortælle mig noget. Jeg gik op i byen og fandt Atchara.

Problemet var at Jut havde slået sin ældste søn, hvilket fik hele familien til at slå "Stor alarm".

OK – jeg gik stille og roligt tilbage til huset – det måtte Jut selv klare. Det ville og kunne jeg ikke blande mig i.

Tiden begyndte at gå ufattelig langsomt og jeg begyndte at glæde mig til at komme hjem igen.

I den allerstørste varme fik jeg lavet en cross bane til Casper og Jesper, hvilket blev en kæmpe succes. Der kom utrolig mange børn som skulle prøve "banen".

Om eftermiddagen faldt der fuldstændig ro over alle, og nu var det tid til at tænke på alt det Atchara skulle have med hjem til Danmark – så alle blev sat i "arbejde".

Samtidig begyndte jeg at fornemme en tristhed hos alle – vores afrejse begyndte at blive en realitet.

Så kom ismanden igen og Atchara købte is – og det ville næsten ingen ende tage. Det væltede frem med børn og voksne – og ligesom jeg troede, nu var det slut – ja så kom der bare flere til.

Han spurgte hvornår vi tog til DK – for det var han nemlig meget ked af. Vi havde været en rigtig god kunde.

Sidst på eftermiddagen fyldte vi Sunans bil med børn for at køre til marked.

Vi havde regnet med at de kunne køre 4-hjuls crossere – men de dukkede ikke op – desværre. Alle var ellers opsat på det.

Sunan og Mæo kørte samtidig Noi hjem. Forinden havde Atchara afleveret en lille gave på 1.000,- Bath til Noi, hvilket fik Noi til at græde – ikke af sorg – men af glæde over at Atchara har fået et andet liv end hun selv havde, da hun levede i Thailand.

Ved hjemkomst igen skulle jeg ud og prøve Jut's motorcykel hvilket vakte opsigt i Bandan. Der var ikke mange "rigtige" motorcykler i Thailand – men Jut havde – hvem ellers.

Til aften startede en større Whisky fest. Sunan, Jut, Daj og en mere, som jeg ikke kendte, gik ombord i ny flaske Whisky.

På et tidspunkt fortalte Jut mig hvorfor han havde slået hans ældste søn og det var en lidt anden udlægning. Jut fortalte at han havde problemer med at han stjal og at det kun blev værre og værre. Og nu var bægeret åbenbart blevet fuldt.

Jeg fik et par øl eller 3 sammen med dem inden jeg gik til ro.

De drak ikke mindre end 1½ flaske Whisky inden de gik til ro omkring kl. 04.00.

Mandag den 24. juli 2006

Så var det blevet afrejsedag.

I stuen lå Daj og Sunan total bombet – Jut havde været meget fuld – grædt og tisset i bukserne – Ja så kunne de lære det ;-)

Atchara kørte til Bamnet Narong for at hæve penge samt få ordnet hendes ID-kort. Jeg startede med at pakke kufferter – og der var virkelig meget vi skulle have med hjem.

På et tidspunkt begyndte jeg at tænke på vægten og om vi kunne holde os indenfor de 80 kg – men dette måtte vise sig, når vi checkede in.

Det blev til 5 prop fulde kufferter.

Resten af formiddagen gik stille – alt for stille. Jeg syntes ventetiden var lang – og vi var efterhånden alle indstillet på at vi skulle hjem.

Mæo havde travlt med at lave mad. Atchara ville lave spagetti med kødsovse, hvilket betød at der skulle laves fars.

Senere på formiddagen købte Atchara 2 kilo kæmpe rejer, som også skulle spises med det samme.

Jesper formodede at stoppe toilettet her på den sidste dag, hvorfor der blev bestilt en slamsluger. Men det var heller ikke blevet gjort før – så det tog de stille og roligt. Pris 60,- Bath (9,- Dkr.), for at få tømt.

Til frokost hentede jeg mormor og morfar på knallert, og man skal lige huske på deres alder på henholdsvis 86 og 91 år. De var ellevilde med de store rejer.

Husk på at det var omkring 40-45 grader ;-)

Kl. 17.00 var der afgang efter at der var taget afsked. Bussen fyldtes og Daj, som også kørte med i hans egen bil, havde også bilen fyldt – jo vi var rigtig mange.

Efter en kort pause ankom vi til lufthavnen omkring kl. 22.30, men kunne først checke in fra omkring kl. 23.30. Ventetiden var rigtig lang og der blev ikke sagt ret meget.

Kl. 23.30 gik vi over til check in og det varslende ikke godt. Køen gik helt ufattelig langsom. Vi besluttede at tage afsked med familien, så de kunne komme hjemover. Og det var rigtig trist – mange tårer fra dem næsten alle. Atcharas mor var helt knust.

Det tog 1 hel time før vi fik checket in – og vi havde kun 3 kg. for meget med, hvilket ikke betød noget.

Paskontrollen gik til gengæld meget hurtigt. Han var en rigtig snakkebase. Vi skulle flyve kl. 02.25, så vi besluttede os for at gå ud til gaten med det samme.

Og så startede lidt af et mareridt. Flyet var først ½ time forsinket og så igen og igen, grundet motorproblemer.

Men de var hurtige til at servere både toast og sodavand til hele banden.

Omkring kl. 06.00 kunne de meddele at vi skulle med et andet fly, som ville ankomme fra Amsterdam kl. 06.30. Flyet ville kunne være flyveklar igen omkring kl. 08.00. Efter denne meddelelse var der gratis kaffe / te til alle.

Medens jeg var ved at finde ud af det videre forløb i Amsterdam, mødte jeg en dansker som rejste alene og vi kom vældig i snak sammen, hvilket passede mig fortrinligt, da de 3 andre sov.

Vi blev enige om at hjælpe hinanden gennem dette her og pludselig skulle vi også skifte gate, og der var langt at gå.

Kl. 08.30 lettede vi fra Bangkok efter 6 timers forsinkelse, og forude ventede 9.711 km. Straks efter afgang skrev jeg lidt i dagbogen, men opdagede at jeg faldt i søvn midt i skriveriet – jeg var efterhånden meget træt.

Vi fløj med 988 km/t i 38.000 fods højde. Ved kysten havde vi kraftig turbulens alt medens kaptajnen undskyldte for den kraftige forsinkelse.

Atchara sov og sov og havde det meget dårligt. Casper og Jesper fik sig også en god skraber.

Flyet var åbenbart af en lidt ældre årgang, for vi kunne ikke følge med i hvor vi var – der var kun data om højde, fart, antal kilometer og tider.

Da vi efter en underlig landing ankom til Amsterdam, var vi meget spændte på om det var lykkedes at få lavet nye bording kort til os – som lovet i Bangkok. Intet var lavet. Vi skulle gå til T2 transfer disken og der var meget langt derud.

Nu kom det uhyggelige – alle pladser var optagede på den næste afgang til Billund. Vi kunne med andre ord ikke komme hjem samme dag. Vi fik lavet nye bording kort til dagen efter kl. 13.15.

Herefter skulle vi et andet sted hen i lufthavnen for at få hotelværelser. Servicen var utrolig høj og vi fik udleveret 4 toilettasker samt billet til hotellet. I billetten var inkluderet bus – værelse – mad samt bus tilbage til lufthavnen.

Vi prøvede herefter at finde China Air, som havde lovet os noget helt andet i Bangkok. Vi fandt deres skranke – men ingen bemanning.

Vi var alle begyndt at hænge med mulen og besluttede os for at tage bussen ud til hotellet. Den anden dansker havde fået en chance billet og blev i lufthavnen.

Det var et meget fint hotel vi skulle bo på. Et stort værelse til os alle 4 og mægtig god mad. Vi fik ringet lidt til Danmark for at sige at vi ikke kom på arbejde dagen efter.

Gik tidlig til ro – nu var trætheden ved at overmande mig.

Tirsdag den 25. juli 2006

Efter en god nats søvn – god morgenmad og en lille pause tog vi ud i lufthavnen. Vi kunne ligeså godt vente der som på hotellet. Alt gik som smurt og da vi kom ud til flyveren viste det sig at vi havde fået Business Class – ikke så ringe endda.

I Billund lufthavn fik vi hurtigt vores bagage, som vi var meget spændt på – om kom, men den var med.

Jesper og jeg gik først gennem tolden – ingen problemer. Bagefter os, kom Atchara og Casper og så var der fangst – troede han. Jeg ilede straks tilbage for at komme Atchara til hjælp, og samtidig var det mig der havde nøglerne til kufferterne.

Han fik kigget i tasken med vasketøj og uden lås, hvorefter jeg kunne meddele ham at vi kun havde 1 karton cigaretter med og intet andet, og at vi havde været på familiebesøg i Thailand. Han spurgte Casper og Jesper om det havde været sjovt og straks begyndte de at fortælle om deres mange oplevelser.

Det fik toldereren til at sige at vi bare kunne gå. Han ville ikke checke yderligere.

Mogens kørte os hjem til Sdr. Felding, hvor vi straks begyndte at pakke ud og vaske tøj.

Den samlede transporttid fra Bandan til vi var i Sdr. Felding var på 51 timer.

I de første 59 timer havde jeg fået 3 timers søvn.

Vores samlede udgifter inkl. billetter lå på omkring 70.000,- Dkr.

Og så havde det været en KANON ferie.

Generelle informationer

	Rupees	Yuan	Bath	Dkr,
1 DKR. =	12,11	1,35	6,44	
1 US\$ =	71,33	8,00	38,01	5,89

Thailand tidsforskel på +5 timer

Nepal tidsforskel på +4 timer

Tibet tidsforskel på +6 timer

Guide

Raju Shrestha

E-mail rajushresth@yahoo.com

Sumit Kunwar

E-mail mail@highlander.com.np

Tibet guide Sonum

Hotel Excelsior

E-mail excel@wlink.com.np

Lama Thanka Painting School

E-mail gyan_l@yahoo.com

www.thangkapainting.com

Cassanelli Marcello

Via S. Ta Caterina 22

Legnano (MI) 20025, Italy

0039 0331547136

maldiluna@tin.it

Elle + Brad

Kiama, NSW, Australia

2533

0061 2 42377625

Ellie_stuckey@yahoo.com.au

bradbaston@yahoo.com

Laura + David Gainza

Birmingham 6

20002 San Sebastian

0034 670238449

hahiss@vodafone.es

Raffaella + Stefano Aversa

Via Della Cernaia 49

50129 Firenze – Italy

0039 055 487621

raffapoppins@libero.it

STATISTIK

Jeg har nu været i følgende lande og hovedstæder og fløjet med følgende flyselskaber:

Antal gange	Land	Hovedstad
6	Norge	Oslo
3	Holland	Amsterdam
3	Sverige	Stockholm
1	Belgien	
1	Finnland	Helsinki
?	Tyskland	Berlin
1	Sovjetunionen	Moskva
1	Polen	
1	Grækenland	Athen
1	DDR	
1	Cuba	Havanna
2	Østrig	
3	Frankrig	Paris
1	Italien	
1	Spanien	Madrid
1	Jamaica	
3	England	London
1	USA-Florida	
1	Skotland	Edinburgh
1	Burma	
1	Monaco	Monaco
1	Paraguay	
7	Thailand	Bangkok
1	Argentina	
1	Indien	New Delhi
1	Estland	
1	Filippinerne	Manila
1	Lettland	
1	Brasilien	Brasilia
1	Litauen	
1	Schweiz	
1	Laos	Vientiane
(1)	Cambodia (grænsen)	
1	Grønland	Nuuk
1	Island	Reykjavik
(1)	Kina (grænsen)	
1	Vietnam	Hanoi
1	Tjekkiet	Prag
1	Nepal	Kathmandu
1	Tibet	Lhasa
40	Lande	24 hovedstæder

SAS
Mærsk
Cimbrer Air
Sterling
Thai Air
Britania Airlines
Varig
Aeroflot
Cubana Airlines
Fin Air
Lufthansa
British Airways Sunair
Air Greenland
Icelandair
KLM
China Air
Vietnam Airlines
Air China

og har sammenlagt ca. fløjet 238.810 km.

Destination	Land	Antal	Retur	Miles	KM	Ialt	Total
Billund-København		16	16	119	220,39	3526,21	7052,42
Århus-København		1		83,2	154,09	154,09	154,09
Aalborg-Århus		1		64,8	120,01	120,01	120,01
København-Aalborg		1		131,7	243,91	243,91	243,91
Esbjerg-København		1	1	139,1	257,61	257,61	515,23
Skydstrup-København		2	1	116,5	215,76	431,52	647,27
København-Sønderborg		1		109,5	202,79	202,79	202,79
Karup-København		17	17	126,8	234,83	3992,17	7984,34
København-Rønne		10	10	84	155,57	1555,68	1555,68
København-Athen	Grækenland	1	1	1186	2196,47	4392,94	4392,94
Billund-Oslo	Norge	2	1	276,6	512,26	1024,53	1536,79
Notodden-Billund	Norge	1		238,3	441,33	441,33	441,33
København-Helsinki	Finland	1		504	933,41	933,41	933,41
Helsinki-Moskva	Rusland	1		622	1151,94	1151,94	1151,94
Kabarovsk-Leningrad	Rusland	1		3349	6202,35	6202,35	6202,35
Leningrad-København	Rusland	1		617	1142,68	1142,68	1142,68
København-Bangkok	Thailand	1		4862	9004,42	9004,42	9004,42
Bagkok-New Delhi	Indien	1		1582	2929,86	2929,86	2929,86
New-Delhi-London	England	1		3729	6906,11	6906,11	6906,11
London-København		1		545	1009,34	1009,34	1009,34
Billund-Gatwick	England	1	1	477	883,4	1766,81	1766,81
Gatwick-Orlando	USA	1		4321	8002,49	8002,49	8002,49
Orlando-Montego Bay	Jamaica	1		631	1168,61	1168,61	1168,61
Montego Bay-Havanna	Cuba	1	1	393	727,84	1455,67	1455,67
Montego Bay-Gatwick	England	1		4952	9171,1	9171,10	9171,10
København-Frankfurt	Tyskland	1	1	373	690,8	1381,59	1381,59
Frankfurt-Bangkok	Thailand	1	1	4957	9180,36	18360,73	18360,73
Bangkok-Manila	Philippinerne	1	1	1191	2205,73	4411,46	4411,46
Billund-Amsterdam	Holland	1	1	268	496,34	992,67	992,67
København-Amsterdam	Holland	1	1	348	644,5	1288,99	1288,99
Amsterdam-Bangkok	Thailand	1	1	5095	9435,94	18871,88	18871,88
Bangkok-Hanoi	Vietnam	1	1	549	1016,75	2033,50	2033,50
Billund-Frankfurt	Tyskland	1	1	366	677,83	1355,66	1355,66
Frankfurt-Bangkok	Thailand	1	1	4957	9180,36	18360,73	18360,73
København-Gatwick	England	1	1	545	1009,34	2018,68	2018,68
Gatwick-Sao Paulo	Brasilien	1	1	5128	9497,06	18994,11	18994,11
Sao Paulo-Rio		1	1	186	344,47	688,94	688,94
Rio-Sao Paulo		1		186	344,47	344,47	344,47
Sao Paulo-Foz Do Iguacu		1	1	457	846,36	1692,73	1692,73
Sao Paulo-Manaus		1		1476	2733,55	2733,55	2733,55
Manaus-Brasilia		1		1054	1952,01	1952,01	1952,01
Brasilia-Salvador		1		604	1118,61	1118,61	1118,61
Salvador-Rio		1		665	1231,58	1231,58	1231,58
København-Sdr. Strømfjord	Grønland	1	1	1851	3428,05	6856,10	6856,10
Sdr. Strømfjord-Nuuk		1	1	171	316,69	633,38	633,38
København-Rekjavik	Island	1	1	1173	2172,4	4344,79	4344,79
København-Prag	Tjekiet	1	1	357	661,16	1322,33	1322,33
København-Bangkok	Thailand	3	3	4862	9004,42	27013,27	27013,27
Billund - Amsterdam		1	1	268	496,34	992,67	992,67
Amsterdam-Bangkok	Thailand	1	1	5095	9435,94	18871,88	18871,88
Bangkok - Kathmandu	Nepal	1	1	1218,3	2253,86	4507,72	4507,75
Lhasa - Kathmando		1			745,01	745,01	745,01

238810,70